

1642

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

261326 / freidin levi

ל' אדר"א תשמ"ט

**להצית את אש הנשמה, בלי לשכוח לשם מה
שיעור בלקוטי שיחות**

**גם בהתבוננות קלה ניתן לראות שהכרנסה עתה היא כמו ה"מן"
התוועדות עם הרבי**

**הברכה המיוחדת לה זכינו: "רוצה מאתיים!"
שולחן שבת חסידי**

בשבת הקרובה נזכה לסיים את חומש שמות ולקבל 'חיזוק' מיוחד ממילות הסיום של החומש: "לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם".

הרבי מעורר את תשומת הלב לכך שהפסוקים הקודמים עוסקים בהשראת השכינה על המשכן, אך למרות המצב הנעלה הזה, התורה דורשת מיד: "בכל מסעיהם". כלומר, תמיד נדרשת 'נסיעה' והתקדמות נוספת.

מסר זה מתמזג עם המסר של פרשת "החודש", מלשון התחדשות, ועם התאריך כ"ה באדר - היום בו יצא הרבי בשנת תשמ"ח ב'מבצע' יום הולדת, מתוך קריאה לנצל את יום ההולדת לצמיחה, הוספה והתחדשות בלתי פוסקת בעבודת ה'.

במדור 'שולחן שבת חסידי' נעסוק בביאור נפלא שכתב הרבי במכתב ברכה ליום הולדת, סביב דברי חז"ל, שהיו שגורים על לשונו תדיר: "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים".

במדור 'התוועדות עם הרבי' נפגוש מסר נפלא ורלוונטי מפרשת "החודש"; במדור 'שיעור בלקוטי שיחות' נעסוק בסוגיה מעמיקה בפרשה, עם מסר מרומם בצידה; ובמדור 'לוח חב"ד' הובאו דיני ומנהגי חודש ניסן, אמירת ה'נשיא' וברכת האילנות.

בתפילה שנזכה לעסוק בפועל ממש ב"פקודי המשכן" - בבניין בית המקדש, ולקיים את ענייני פרשת "החודש" בהקרבת קרבן הפסח בבית המקדש השלישי, "ושם נאכל מן הזבחים ומן הפסחים".

03 גם בהתבוננות קלה רואים באופן ברור שהפרנסה באה מהקב"ה, באופן שלמעלה מהטבע. ורק ש"ה הנותן לך כוח לעשות חיל" - באמצעות פעולות ולבושים גשמיים שמסתירים זאת; כאשר יהודי מתמסר באופן שלמעלה מן הטבע, הגם השפע שניתן לו מלמעלה הוא באותו האופן • **התוועדות עם הרבי**

04 כל ילד יודע שבשבת אסור להבעיר אש, אך לא כולם יודעים שסביב האיסור הזה התעוררה שאלה הלכתית מעמיקה שהולידה דיונים רבים ומסועפים. ביאור חדש בהגדרת איסור הבערת אש בשבת מגלה לנו גם את משמעותה של המלאכה בחיינו הרוחניים שלנו • **שיעור בלקוטי שיחות**

12 מדוע הרבי 'לא היה מרוצה' למרות שפעולות הגמ"ח התפתחו והלכו? וכיצד ניצל היכולת שקיבלנו רק מביא לנו יכולות נוספות? - הברכה המיוחדת לה זכינו: "רוצה מאתיים" • **שולחן שבת חסידי**

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

עת לדעת - 11 • לוח חב"ד - 14
• שניים מקרא - 16 • זמנים ושיעורי השבוע - 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
1642 • גיליון • ISSN 7474-0793 • 6084000
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"ו מליובאוויטש
זצוקלה"ה נב"מ ז"ע

גם עכשיו, קודם הגאולה השלמה, הקב"ה בעצמו זן את ה"תינוקות"

גם בהתבוננות קלה רואים באופן ברור שהפרנסה באה מהקב"ה. ורק ש"הוא הנותן לך כוח לעשות חיל" - באמצעות פעולות ולבושים גשמיים שמסתירים זאת

במצוות במשך עשר שנים, יכולים לראות זאת - אלא אפילו "תינוקות", ואפילו "תינוקות שנישבור", יכולים לראות שהכול בא מהקב"ה באופן שלמעלה מהטבע.

וכל זה מודגש ביותר בחודש ניסן, חודש הגאולה שקשור עם כללות ההנהגה בעולם באופן ניסי, שלמעלה מדרך הטבע. ובאופן של "החודש הזה לכם ראש חודשים, ראשון הוא לכם לחודשי השנה" - שההנהגה הניסית היא באופן של "ראשון... לחודשי השנה", שכל המשך השנה מושפע מכך.

ובהתאם לזה צריך להיות גם אופן ההנהגה של כל אחד מישראל:

יהודי צריך למסור את ה"ראשון" שבו - את כוח הרצון, שהוא ה"ראשון" מבין כוחות הנפש, לרצונו של הקב"ה (שנקרא "ראשון"). כלומר: לקיום המצוות, שהם ה"רצון העליון". כך, שהדבר הראשון בהתחלת היום הוא עניין התפילה להקב"ה, הנחת תפילין וכו'.

ומה "ראשון" נמשך אחר כך גם בכללות העבודה של כל משך היום ("לחודשי השנה") - שתהיה באופן של "בכל דרכיך דעהו". כלומר: שהמטרה והכוונה שלו בכל העניינים היא לקיים על ידם את רצון הקב"ה, כולל גם ענייני החולין שלו, שעובד את הקב"ה גם באמצעותם. ובשביל זה צריך יהודי לעמוד בתוקף שלמעלה מדרך הטבע, שלא להתפעל מכל העניינים המבלבלים.

וכאשר בני ישראל, הקשורים עם הקב"ה, מתנהגים בתוקף שלמעלה מדרך הטבע - אזי גם קבלת כל ההשפעות היא באופן שלמעלה מדרך הטבע, ובאופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

שהרי מצד הטבע, כל דבר הוא במדידה והגבלה. וכפי הפירוש במילה "טבע", שהיא מלשון "מטבע שטבעו חכמים בברכות" - דבר קבוע שאין בו שינויים. אך כאשר ההשפעה היא למעלה מדרך הטבע, הרי היא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, בלי גבול.

חכמינו ז"ל מבארים שהפסוק "זה א-לי ואנוהו" בשירת הים נאמר על ידי התינוקות שנולדו בגלות מצרים, ש"הם הכירוהו תחילה". אותם תינוקות נולדו "בשדה", ו"ראו שכינתו כבר" בעת שסיפק להם הקב"ה את מזונם. ש"מלקט להן שני עיגולין, אחד של שמן ואחד של דבש, שנאמר ויניקוהו דבש מסלע, ושמן [מחלמיש צור] וגו'".

בדומה לכך, כן הוא גם עכשיו, קודם הגאולה השלמה:

כשם שאז התינוקות דווקא "הכירוהו תחילה", כך גם בנוגע לזמן שלפני הגאולה נאמר "והשיב לב אבות על בנים" - "על ידי בנים". כלומר: ההתחלה היא על ידי הבנים, והם פועלים גם על האבות שישבו בתשובה.

וכשם שאז סיפוק המזון היה על ידי הקב"ה, כך גם עתה יכול כל אחד לראות, אפילו בהתבוננות קלה בלבד, שפרנסתו באה מהקב"ה בעצמו, באופן שלמעלה מדרך הטבע לגמרי. וכפי הפתגם הידוע של אדמו"ר מהר"ש, שפרנסתם של ישראל בזמן הגלות היא בדוגמת ה"מן" שניתן על ידי הקב"ה באופן ניסי.

זהו אומנם לא "מן" בגלוי, כיוון שהעלם הגלות מסתיר על כך; אך אפילו בהתבוננות קלה יכולים לראות שהפרנסה היא כמו ה"מן" שניתן על ידי הקב"ה, ואין מקום לטעות ולחשוב שזהו עניין טבעי, ש"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה".

הן במדינות שהפרנסה אינה בהרחבה, והן - ועל אחת כמה וכמה - במדינות שהפרנסה היא בהרחבה, רואים מיד ובאופן ברור שהפרנסה באה מהקב"ה. ורק שזהו באופן ש"הוא הנותן לך כוח לעשות חיל", כלומר: באמצעות פעולת האדם ולבושים גשמיים שמסתירים זאת, ובפרט בזמן הגלות. אבל אפילו בהתבוננות קלה, כאמור, מסירים את ההסתרה ורואים את ההשגחה הפרטית שבכל דבר.

והמדובר הוא גם ב"תינוקות". כלומר: לא רק אלו שבמשך שנים ארוכות נמצאים ב'ארבע אמות' של תורה, או שכבר לומדים תורה ועוסקים

מהמשכן לשבת

פרשת השבוע עוסקת כולה בבניית המשכן והקמתו על ידי בני ישראל. הפרשה נפתחת בכך שמשה רבינו מכנס את העם, ומלמד את מלאכת המשכן. אך לפני שמשה רבינו מתחיל לדבר על המשכן, הוא מקדים ואומר¹:

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שְׁבָתוֹן לָהּ, כָּל הָעֵשָׂה בּוֹ מְלָאכָה יָמֹת, לֹא תַבְעֲרוּ אִשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת.

ברמה הפשוטה ביותר², ההקדמה הזו מלמדת אותנו, כמו את בני ישראל אז, כלל הלכתי חשוב: עם כל חשיבותה, הקמת המשכן אינה דוחה את השבת. האיסור על עשיית מלאכה בשבת נאמר כהקדמה לציווי על עשיית המשכן, כדי להדגיש שאת מלאכת המשכן יש לעשות אך ורק בימי החול.

אך זה לא כל הסיפור. נקרא מתוך פירוש רש"י בגמרא³:

פְּרִשְׁתַּ שְׁבַת נִסְמָכָה לְפְרִשְׁתַּ מְלָאכַת הַמִּשְׁכָּן, לְלַמֵּד הֵימְנָה.

הפסוק הזה מנסח עבורנו הלכה בסיסית שמכילה את היסוד של כל דיני שמירת שבת. שכן מהמסיכות שבין איסור עשיית המלאכה בשבת לבין מצוות הקמת המשכן, חז"ל לומדים כלל חשוב: המלאכות שנעשו במשכן - הן בדיוק המלאכות שאותן אסור לעשות בשבת.

נרחיב על כך מעט יותר.

כולנו יודעים שיש המון דברים שאסור לעשות בשבת. מי שלמד את מסכת שבת במשנה, מכיר את "אבות המלאכות", שמהן מסתעפות פעולות רבות נוספות. לדוגמה: לבשל, לעבוד באדמה, לכתוב, לתפור, לעשן ולכבס בגדים.

איפה כל זה כתוב בתורה? בתורה האיסור מופיע בצורה כללית ולא מפורטת⁴: "וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבָת לַה' אֱלֹקֶיךָ, לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלָאכָה". אבל התורה ממש לא מפרשת אילו פעולות בעצם נחשבות כ"מלאכה".

כאן, כאשר משה רבינו מזהיר שלא להתעסק במלאכת המשכן בשבת, אנו למדים ב'הפוך על הפוך' למה התכוונה התורה. הנוסחה פשוטה: כל פעולה שהייתה נחוצה ועיקרית בהקמת המשכן והפעלתו - נכללת בקטגוריית ה"מלאכות", וגם היא אחת מהפעולות שאסור לעשות בשבת.

המשנה עצמה מונה שלושים ותשע "מלאכות שבת", וסביב דברי המשנה נכתבו פירושים והסברים רבים מאוד. על כל

שזיעור
בלקוטי
שיחור

אש ואכר

כל ילד יודע שבשבת אסור להבעיר אש, אך לא כולם יודעים שסביב האיסור הזה התעוררה שאלה הלכתית מעמיקה שהולידה דיונים רבים ומסועפים.

ביאור חדש בהגדרת איסור הבערת אש בשבת מגלה לנו גם את משמעותה של המלאכה בחיינו הרוחניים שלנו.

השיחה המלאה - בלקוטי שיחות, חלק לו, שיחה לפרשת ויקהל

עורכים:

הרב דויד אולידורט

הרב ישראל אריה ליב רבינוביץ

1. שמות, לה, ב.
2. ראו ברש"י על הפסוק.
3. שבת, מט, ב. שם בגמרא הובאו לימודים נוספים לעניין זה.
4. שמות, כ, י.

נפנה כמובן לרמב"ם בהלכות שבת. וכך הוא מתחיל וכותב⁵:

המבעיר כל שהוא, חיב – והוא, שיהא צריך לאפר.

במילים פשוטות: מי שמבעיר אש, אפילו ניצוץ זעיר, חייב בעונש על חילול שבת. אבל זאת בתנאי שהוא מצית את האש ושוורף משהו בכוונה ליצור את האפר.

זה נשמע מפתיע, ואולי אפילו מעט משונה. איזו מין מלאכה זו, לייצר אפר? אבל עלינו לזכור שעד לפני זמן לא רב כל כך, האפר היה חומר די שימושי. האפר שימש כחומר מחטא, סוג של סבון, לשטיפת כלים שומניים או בגדים מלוכלכים. האפר שימש גם כחומר דישון לקרקע וכחומר בנייה. אגב, גם כיום האפר הוא חומר שימושי מאד. הוא קיים בכל מתקני סינון המים שנמצאים אצלנו במטבח, כמו גם במסכות גז, בגלל יכולות הסינון והחיטוי שלו. גם בתערובות חומרי בנייה וחומרי דישון מודרניים, משתמשים באפר בתצורות שונות.

אם כן, לפי הגדרתו של הרמב"ם, מלאכת הבערת אש היא בעצם ייצור אפר.

רגע אחד. האם לפי זה יוצא שמותר להדליק סיגריה בשבת? הרי את הסיגריה מציתים בשביל לעשן אותה, לא בשביל האפר שרק מחפשים להיפטר ממנו. ומה אם אדם הדליק את הכיריים בשבת, שם אין בכלל אפר – האם אין זו מלאכת "מבעיר"?

התשובה נמצאת בהמשך דברי הרמב"ם. מאוחר יותר בפירוט ההלכות, הוא שב ומבהיר:

וכן המדליק את הנר או את העצים, בין להתחמם בין להאיר, הרי זה חיב.

אז מתברר שהאפר היה רק דוגמה. למען האמת, בכל פעם שאנחנו מציתים אש כדי להפיק ממנה תועלת ולהשתמש בה, ולא דווקא כדי ליצור אפר – אנחנו עושים את מלאכת "מבעיר"⁶.

5. יב. א.

6. מדוע בכלל יש צורך בשימוש או בהפקת תועלת, ולא די בעצם הצתת האש? משום שהכלל הוא שרק "מלאכת מחשבת אסרה תורה". כלומר: מן התורה, רק פעולה שנעשית לשם הפקת תועלת כלשהי נכללת במלאכה האסורה. להבדיל מפעולה דומה, או אפילו אותה פעולה עצמה,

מלאכה ומלאכה מבררים מה היה תפקידה ומקומה במלאכת המשכן. אגב, לא תמיד הקשר בין הפעולה במשכן לבין המלאכה בשבת מובן לנו בצורה אינטואיטיבית. למשל: בישול נחשב ל"מלאכה" – כי לצורך הפקת צבע לצביעת הבדים במשכן, היו מבשלים חומרי צבע טבעיים שונים.

למעשה, לנושא ה"מלאכות" יש נגיעה מעשית ביותר לחיים של כל יהודי שומר מצוות. לצד המצווה לכבד את השבת ולהתענג בה, וסדר היום המיוחד שלה – כמעט כל הלכות שבת, בדגש על מה שאסור לעשות בשבת, נוגעות בדיוק בשאלה הזו: איזו "מלאכה" זו בדיוק? או בצורה ההפוכה: אילו פעולות דומות או נגזרות אסורות כי הן שייכות לאחת או יותר מ"המלאכות"?

כשאנו מצוידים בידע הבסיסי על "מלאכות שבת", נפנה שוב לפתיחת הפרשה.

בשבת אסור לעשות הרבה פעולות, אבל דומה שהמלאכה המזוהה יותר מכל אצל כל שומר מסורת כחילול שבת היא הבערת אש. בעלי תשובה רבים מתארים את האתגר בתהליך שמירת השבת, אולי יותר מכל בפעולות כמו עישון סיגריה, הדלקה וכיבוי של מכשירי חשמל, נסיעה ברכב, והדלקת כיריים לבישול. כל אלה פעולות יומיומיות שקשורות למלאכת "מבעיר".

ובאופן מעניין ביותר, מכל מלאכות השבת התורה מציינת במפורש מלאכה אחת ויחידה: **"לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת"**. בשיעור שלפנינו נראה שזה לא סתם. מלאכת הבערת אש היא אכן מלאכה ייחודית ושונה מכולן, גם בהגדרה ההלכתית שלה – ולא פחות מכך, במה שהיא מלמדת אותנו על עצמנו ועל עבודת השם שלנו.

מיהו מבעיר?

ובכן, מהי בעצם מלאכת הבערת אש?

השאלה הזו נשמעת שאלה פשוטה, כמעט חסרת משמעות. אבל האמת היא שזו שאלה יסודית מאד ועמוקה מאד, שאלה שחייבת להישאל כאשר לומדים הלכות שבת לעומק. לא ניכנס כאן לכל ההשלכות ההלכתיות, אבל די בכך שנאמר שההגדרה המדויקת של המלאכה היא זו שקובעת מהי הפעולה 'הגרעינית' האסורה מהתורה, ומסייעת לנו להבחין בינה לבין פעולות רבות אחרות שאותן חז"ל אסרו לעשות בשבת.

אם אנחנו מחפשים את ההגדרה למלאכה,

הרי התועלת המיידית והמתבקשת היא השימוש באש עצמה, בזמן שהיא דולקת, מחממת ומאירה. הדלקת אש לצורך יצירת אפר היא רק תועלת משנית, וגם בזמן היא באה מאוחר יותר - לאחר שהאש כבר כבתה.

אלא מה, כמו במקרים רבים ב'למדנות' - השאלה עצמה היא התשובה. כלומר:

מזה מובן [ש] עיקר גדר מלאכת מבעיר הוא כשהוא "צריך לאפר" - ולכן מתחיל הרמב"ם באופן זה.

וממשיך "וכן המדליק את הנר [או את העצים], בין להתחמם בין להאיר, הרי זה חייב". דאף על פי שבאופן זה אינו צריך לאפר, מכל מקום "הרי זה חייב".

זה בדיוק העניין.

במבט אינטואיטיבי, הדלקת אש במובנה הפשוט היא קודם כל בשביל השימוש באש עצמה, "בין להתחמם בין להאיר". רק בתור דבר משני היינו מציינים את הצתת האש לצורך יצירת האפר.

אך בהגדרה **ההלכתית**, איך שהתורה מגדירה את מלאכת "מבעיר" - הפעולה הקרובה יותר להגדרה הגרעינית של "מבעיר" היא הבערת אש לצורך ייצור אפר, ורק במקום השני יבוא השימוש באור ובחום של האש עצמה.

מה ההסבר לזה? אנחנו כאן לא ניכנס לפלפול למדני עמוק שיתנח מהי אש ומהי המלאכה של הבערת אש בשבת. זה נושא רחב ומעניין שקובע ברכה לעצמו. אנחנו נתמקד בלימוד של אותה סוגיה עצמה במשמעותה הפנימית והרוחנית, ומתוך כך נקבל טעם מיוחד והסבר נפלא לסדר הייחודי שראינו כאן: קודם כל אפר, ורק אחר כך אש.

מלאכות של קדושה

נתחיל במבט כללי ייחודי של החסידות על "מלאכות השבת". נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

ל"ט [39] מלאכות האסורות בשבת הן המלאכות שעשו במשכן.

שמה גופא מובן, שאף על פי של"ט מלאכות דשבת הן עבודות של חול,

אפשר גם להבין מדוע: האש לא רק מכלה חומרים לאפר. היא גם מאירה, היא מחממת, היא מבשלת. למעשה, היא אחד הכוחות הטבעיים המדהימים ביותר שהקדוש ברוך הוא הכניס בטבע והאדם גילה, עוד משחר ההיסטוריה.

לאש או לאפר?

אלא שצורת הצגת הדברים ברמב"ם מעוררת תשומת לב, ואף תמיהה:

צריך עיון קצת לשון הרמב"ם וסדר דבריו בהלכה זו.

דבתחילה וכעיקר הגדרת המלאכה, נקט הבערה בשביל האפר, ורק לבסוף נקט גם הבערה בשביל האש עצמה ("להתחמם" או "להאיר").

[תיאור מלאכת מבעיר היה צריך להתחיל באופן המתאים למהותה של מלאכת מבעיר, שהאדם עושה את המלאכה בשביל כוונת המלאכה עצמה, הוצאת האש, והיינו שצריך לאש גופא [עצמה], בשביל חמימות האש או אור האש].

ואמאי [מדוע] התחיל מהדוגמא ד"צריך לאפר", שהאפר נוצר על ידי "כיליון ושרפת העצים"?

נשים לב שוב: כפתיחה למלאכת הבערת האש, הרמב"ם מביא דווקא את הצתת אש לצורך יצירת אפר. ורק מאוחר יותר הוא מביא כדוגמה למלאכת "מבעיר" את הפעולה של הדלקת אש לצורך חימום או תאורה.

האם הסדר לא אמור להיות הפוך בדיוק?

שנעשית 'סתם' כך - שבדרך כלל אסורה מגזרת חז"ל אך לא מהתורה.

- א. ולהעיר, שמלאכת מבעיר במשכן היתה בשביל בישול הסממנין (רע"ב שבת פ"ז מ"ב, ועוד), ולא משום שהי' "צריך לאפר".
- ב. בפשטות מקורו של הרמב"ם הוא בל' הש"ס (שבת קו, א. ב"ק לד, סע"ב) "מבעיר בצריך לאפרו" (כמ"ש במ"מ שם). אבל בש"ס שם ה"ז רק אוקימתא לתריץ ל' הברייתא "כל המקלקלין פטורין חוץ מחובל ומבעיר". והברייתא קאי ב"צריך לאפרו" שלכן אינו מקלקל גמור וחייב עליו (וראה גם מ"מ שם "שאע"פ שאין תועלת האפר כנגד קלקול חפצים חייב"). אבל לא שזהו עיקר האופן דמלאכת מבעיר, דאדרבה, כשמוציא אש להתחמם או להאיר, מעיקרא אינו בגדר מקלקל, כמפורש במאירי שבת שם ד"אלו תקון גמור הוא". ע"ש. ועד"ז בתוס' הרא"ש שבת שם (נעתיק גם בשטמ"ק ב"ק שם). וראה ח' הרשב"א ב"ק שם הטעם שנקט ר' יוחנן "צריך לאפרו" ולא "צריך לאפות פתו".
- ג. שבת מט, ב. וראה שם צו, ב. ב"ק ב, סע"א. ועוד.

שלכן אסורות ביום קדוש דשבת - מכל מקום, בשורשן ומקורן בקדושה, הרי הן עבודות כלליות ועיקריות של איש ישראל בעבודתו לקונו, [שהיא:] לעשות מהעולם דירה ומשכן להשם, "ועשו' לי מקדש ושכנתי בתוכם".

וכן הוא בעניין פרטי התנאים והגדרים דהל"ט מלאכות דשבת, הקובעים מהי (אב) מלאכה שחייבים עליה: יסודם ועיקרם הוא כפי שהם מלאכות בעבודת האדם לקונו. שאין העבודה נחשבת עבודה שלמה בלי תנאים וגדרים אלה.

יהודי עובד השם עשוי לראות את ימי החול בצורה ביקורתית, אולי מרוחקת ואף עוינת. הוא יהודי של הקדוש ברוך הוא, וכל השבוע הוא רק מצפה ומשתוקק לשבת קודש. העיסוק בכסף, במלאכה ובכל מרוץ החיים הוא טפל בעיניו, אלו דברים שחייבים לעשות כי אין ברירה. בעוד שכל רצונו הוא להתפלל עוד תפילה בכוונה, 'לחטוף' עוד דף גמרא או מאמר חסידות. טרדות הפרנסה גורמות לו להשקיע שעות רבות מחייו בעניינים של מה בכך, ולכן הוא כל כך מחכה ליום שכולו קודש, אז אפשר לעצור ולנשום קדושה.

אך בתחילת פרשת השבוע, כשהתורה חוזרת על מצוות שבת, היא מדגישה ואומרת: "שִׁשִּׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה", ורק לאחר מכן ממשיכה: "וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יָהִי לָךְ קָדֶשׁ". כלומר, עשיית מלאכה בששת ימי המעשה היא לא אילוץ של אין ברירה. גם בעבודת ימי השבוע יש מטרה, ויותר מזה: גם היא חלק מהייעוד שלנו, חלק מתפקידנו בעבודת השם.

זהו העניין: הקדוש ברוך הוא רוצה ודורש מיהודי לעשות מלאכות שונות בימי השבוע. לחרוש ולזרוע, לתפור ולבנות, לכתוב ולבשל. המעשים הללו לכשעצמם הם מעשים של חול, אבל כאשר יהודי מסור לעבודת השם - גם הם הופכים לחלק מזה. גם כשהוא תופר בגד, כותב מכתב או מבשל ארוחה, הוא עושה זאת לשם שמיים, ובכך מכניס בכל הפעולות החוליות והיומיומיות הללו תוכן של קדושה ועבודת השם. למעשה, זו השליחות שבשבילה נשלחנו אל העולם. "ועשו לי מקדש", מורה הקדוש ברוך

הוא, "ושכנתי בתוכם". אני רוצה לשכון איתכם, בתוך החיים שלכם, בתוך העולם שלכם. ואת זה לא עושים רק בתפילה ב'עבודה' בשבת, אלא בעבודה ובקניות לאורך כל השבוע. כשמתמשים בעולם, כשפועלים בעולם, עם כל אותן 'מלאכות' שמקיפות את היומיום - בונים את ה'משכן' להשם בלב העולם הזה.

במובן הרוחני, כל אחת מהמלאכות היא פעולה שמשנה, שעושה משהו משמעותי, שמספרת ומתקנת את העולם. אם זה כאשר יהודי בדרכו לעבודה מקדש שם שמיים, אם זה כאשר הוא אוכל בהקפדה גדולה על כשרות ועם ברכת המזון, ואם זה כאשר הוא עוצר באמצע יום עבודה לתפילת מנחה במניין - בכל פעולה כזו הוא מתקן ומאיר חלק נוסף בעולם.

לאור זאת, גם השבת עצמה מקבלת משמעות חדשה ועמוקה. עבודת השם בשבת היא לא רק המצב הטבעי והנורמלי של יהודי. זה לא רק יום שכולו להשם, יממה שמוקדשת לחיזוק הקשר עם הקדוש ברוך הוא. לשבת יש תכלית נוספת. היא כמו תחנת כוח, שמספקת את האנרגיות להמשך עבודת השם במשך ששת ימי המעשה. כאשר בשבת אנו מתרוממים מענייני החולין, זה נוסך בנו כוחות לגשת אחרת אל העולם, לעשות אחרת את ה"מלאכות". וזו בדיוק הסיבה לאיסור המלאכה בשבת: כעת זה זמן תדלוק, ולכן עכשיו עוצרים ומדוממים מנוע. בעשרים וחמש השעות האלה אין חולין, רק קדושה.

המבט העמוק הזה מאיר לנו את הקשר המהותי בין איסורי שבת למלאכת המשכן. זה לא סתם שהתורה אסרה בשבת את אותן הפעולות שעשו במשכן. מדובר על מכלול של פעולות שביחד מהוות 'שיקוף' של עבודת השם בתוך עולם החולין, אותם המעשים שבעזרתם בונים את ה'משכן' הרוחני. אלו המעשים שבעזרתם אנחנו הופכים את העולם לטוב, מאיר ומחובר לקדוש ברוך הוא.

זה נוגע לא רק לעצם המלאכה, אלא גם להגדרות ולכללים של כל "מלאכה". כשאנחנו לומדים הלכות שבת, אנו מגלים עולם של כללים והגדרות סביב מלאכות השבת. כעת אנחנו מבינים שאם נדע לקרוא היטב בין השורות, נבין שכל כלל כזה, כל סיווג לקטגוריה, כל תנאי וכל הגדרה - כולם בעצם חלים גם בעולם ה'מעשה' הרוחני. הם מגלים לנו מהי בעצם ה"מלאכה" כשמדובר על המשכן שכל אחד מאיתנו בונה

הזה יתגמד וייראה לנו חסר ערך מרוב אהבת השם, מעוצמת התשוקה והכיסופים להיות קרובים ודבקים בהשם.

אהבת השם ברמה כה גבוהה ונשגבה מביאה את האדם עד כדי "פלות הנפש", כביכול הנפש 'מתכלה' ועוזבת את הגוף. זוהי דרגת דבקות עילאית ביותר, אליה הגיעו צדיקים גדולים בעת תפילתם או עיסוקם בסודות התורה. במצב כזה, האדם מאבד כל טעם בחיים הגשמיים בתוך הגוף, ונשמתו כמעט פורחת מגופו.

אבל גם אצלנו, יהודים פשוטים, יש לפחות משהו מעין זה. יש מצבים וחוויות שבהם אנחנו חשים בווליות גבוה יותר את הבעירה של הנשמה, את התשוקה שלה לקפוץ אל השם. זה יכול לבוא לידי ביטוי בניגון חסידי מתוך תחושת דבקות, לקום לריקוד חסידי בעיצומה של התוועדות, או 'לפרג' לעצמנו להתפלל בלי להסתכל על השעון... לפחות קצת, לפחות לרגע - אנחנו מתעלים באש של אהבה אל השם.

כבר בשלב זה, אנחנו יכולים לשים לב ליחודיות של "מלאכת מבעיר" ובשוני שלה מכל שאר המלאכות. בעוד שאר המלאכות עוסקות בתיקון העולם, בהבאת אור השם והקדושה אל עולם החולין והחומר - כאן אנחנו מפנים את המבט פנימה. 'הבערת האש' היא הצתת השלהבת היוקדת של הנשמה האלוקית וליבוי אהבת השם שבקרבו.

אלא שזה עצמו צריך הסבר. האם יש בכלל מקום לעורר אהבת השם שתגרום לנו "לכלות הנפש"? עצימת עיניים בניגון חסידי, שכחה מהבלי העולם, ריקוד חסידי על השולחן - איך כל זה קשור למשימה ולשליחות הקדושה שלנו לבנות לקדוש ברוך הוא "משכן" בתוכנו?

את התשובה לזה אנחנו מוצאים בהגדרה הבסיסית של מלאכת "מבעיר", כפי שראינו ברמב"ם: קודם כל אפר, רק אחר כך אש - ואת ההסבר לכך נראה מיד.

בייגל עם חמאה

כשישב אדמו"ר הזקן בצילו של רבו, המגיד ממזריטש, נקבעה עבורו חברותא ללימוד משותף עם בנו של המגיד, שכונה רבי אברהם "המלאך". אדמו"ר הזקן היה מלמד את 'המלאך' גמרא והלכה, ואילו 'המלאך' פתח בפני אדמו"ר הזקן את שערי תורת הסוד.

לקדוש ברוך הוא בתוכו ובעולם.

קעת נוכל לגשת וללמוד מהי באמת מלאכת "מבעיר" במובנה הפנימי הרוחני, בעולם של בניית ה'משכן' בתוכנו.

אש הנשמה

מהי מלאכת הבערת אש במשמעותה הרוחנית? - נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

מלאכת "מבעיר" בעבודת האדם עניינה הדלקת ה"נר" דהנשמה, שיחיה בוער באהבה כרשפי אש להשם.

והנה, מבואר בתניא⁷, דכשם שאור הנר "מתנענע תמיד למעלה בטבעו מפני שאור האש חפץ בטבע ליפרד מהפתילה ולידבק בשורשו למעלה [..] כך נשמת האדם... חפצה וחשקה בטבעה ליפרד ולצאת מן הגוף ולידבק בשורשה ומקורה בהשם".

היינו, שעניינה של "אש" הנשמה הוא רשפי אש האהבה להשם, הגורמים לאדם לעלות למעלה בכלות הנפש להשם.

בחסידות ובתניא אנחנו לומדים על 'אש' מסוג מיוחד, אש פנימית שבוערת בליבו של כל יהודי.

אדמו"ר הזקן מגלה לנו בספר התניא שבתוך כל אחד ואחד מאיתנו פועמת נפש אלוקית. והנשמה הזו, למרות שאצל רובנו לא כל כך מורגשת ודומיננטית, היא חיה, קיימת ופועלת. ובאופי הטבעי שלה, היא לא מפסיקה להשתוקק לקדוש ברוך הוא באהבה גדולה. היא שואפת כל הזמן לדבר אחד: לצאת מהגוף החומרי והנחות, ולחזור למצב ה'טבעי' שלה, להיות קרובה לקדוש ברוך הוא.

הדימוי המוחשי שאדמו"ר הזקן מביא להשתוקקותה של הנשמה הוא להבה של נר, שמתרוצצת וקופצת, כאילו מנסה להיפרד מהפתילה שאוחזת אותה.

זה מכוון אותנו ל"מלאכת מבעיר" הרוחנית, והיא: הבערת האש הפנימית שבתוכנו, ליבוי התשוקה והאהבה לקדוש ברוך הוא, שנחוש אותה בעצמות עד כדי שנשכח לפחות למשך כמה רגעים את כל התוכניות שלנו, שכל העולם

7. ריש פרק יט.

והיינו, לפי שכל עניין מלאכת המשכן
[.] הוא להשלים כוונת בריאת העולם,
שנאוה הקדוש ברוך הוא להיות לו
דירה בתחתונים¹.

וכן הוא במשכן הפרטי שבכל אחד ואחד
(כמאמר חז"ל² על הפסוק³ "ושכנתי
בתוכם - בתוך כל אחד ואחד מישראל"),
שעניין מלאכת המשכן הוא מה שהאדם
צריך לעשות את העולם דירה ומשכן לו
יתברך.

ולכן אין מלאכת מבעיר בשלמות עד ש"הא
צריך לאפר". שיורגש שכוונת הבערת
האש האלוהית שבנשמתו היא בשביל [.]
עשיית דירה לו יתברך בתחתונים.

מה לימד אותנו הרמב"ם? שמלאכת "מבעיר"
היא בראש ובראשונה "שיהא צריך לאפר". לא
השימוש באש עצמה, אלא דווקא הדלקת אש כדי
להשתמש באפר שנוצר אחרי שהלהבה כבר כתה
- זו ההגדרה הנכונה של מלאכת הבערת אש.

כך בדיוק ב"מבעיר" של עבודת השם.

כדי שהאש תהיה "מלאכה", כדי שהתשוקה
והאהבה להשם יהיו חלק מהעשייה ומהגשמת
השליחות שלנו בעולם, היא חייבת להוביל בסופו
של דבר ל"אפר". ה'אפר' שנוצר לאחר השרפה
הוא ייצוג לחומר בצורתו הכי גולמית. כלומר,
העניין הוא אומנם להצית את אש הנשמה, אבל
התכלית היא לחבר את אותה אהבת השם לעשייה
בתוך עולם החולין והחומר. אסור שהאש תישאר
רק בוערת בלב, היא חייבת להפוך למניע של
קדושה בעולם המעשה.

יהודי שמחליט לעזוב לגמרי את העולם הזה,
להסתגר בבית המדרש ורק ללמוד ולהתפלל
כל החיים, מבלי להביא תועלת ליהודים אחרים
ומבלי להאיר את הסביבה שלו - גם אם הוא צדיק
גדול ומלא באהבת השם, יש לו טעות. הוא אומנם
מדליק אש, אבל בלי אפר. זו איננה 'מלאכת
המשכן' שלשמה נשלחה נשמתו לעולם.

יתרה מזו, גם יהודי שכן עוסק בענייני העולם
וכן מקדיש משעותיו כדי להאיר את הסביבה
שלו, צריך להיזהר מ'אש' שלא מייצרת 'אפר'.
אם הוא מנתק את רגעי ההתעלות שלו מהחיים
עצמם, ואחרי חוויה של דבקות והתעלות הוא
חוזר להתנהג כמו אתמול ושלשום, הוא הופך
בכך את אותם רגעים לחסרי תועלת. זו איננה

אדמו"ר הזקן נהנה מאד מלימוד סודות
התורה עם רבי אברהם "המלאך", וחיפש
דרכים להרחיב את שעות הלימוד המשותפות.
לעיתים, היה מסובב בחשאי את מחוגי השעון
לאחור, כדי לזכות בדקות נוספות של לימוד
מעבר לשעה הקבועה.

באחת הפעמים בהן סובב הרבי את מחוגי
השעון, נמשך הלימוד עוד ועוד, עד שהבחין
אדמו"ר הזקן כי הלימוד הביא את רבי אברהם
"המלאך" לאהבה רבה ודבקות נשגבה עד כדי
כך שנשמתו עומדת לעזוב את גופו...

מיד לקח אדמו"ר הזקן בייגל מרוח בחמאה,
והגיש לרבי אברהם. בכך השיב את נפשו
והחזיר אותה אל גופו.

"שיהא צריך לאפר"

נקרא את ההסבר תחילה בלשונו של הרבי:

"אפר" הרי הוא החלק היותר גשמי וחומרי
של הדבר הנשרף באש [...]

וזהו התנאי במלאכת מבעיר, "שיהא צריך
לאפר":

תכלית הבערת אש הנשמה צריכה להיות
לא בשביל העלייה (האש) לחוד - "ליפרד
ולצאת מן הגוף". אלא בשביל ההמשכה,
"צריך לאפר", שהאדם ירגיש שהוא
צריך לגשמות העולם, היינו שהוא צריך
להישא נשמה בגוף ולעסוק עם גשמות
העולם לבררה ולזככה וכו'.

ואדרבה, זוהי תכלית הבערת אש הנשמה.
דזה שנתעורר ברשפי אש האהבה עד
לרגש של כלות הנפש וחפץ לידבק בשורשו
ומקורו, הוא אך כדי שמה יבוא לידי תוספת
חיווק בעבודה בקיום התורה והמצוות
בהיותו נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי.

ה. וזהו הטעם הפנימי שגדר מלאכת מבעיר (לדעת אדה"צ) אינו "כליון
ושריפת העצים" אלא "הוצאת האש או שמרבה אש", היינו הרצוא צ"ל
לא בשביל ענין של כליון וביטול הגשמות (רצוא בלי שוב), אלא דווקא
בשביל ההמשכה למטה, להרבות אור (אש) הקדושה בעולם. וראה הערה
27 [בשיחה המקורית].

ו. תניא פל"ו. וע"ש פל"ד.

ז. לקו"ת נשא (כ, סע"ב) בשם "ארו"ל". וראה אלשיך תרומה עה"פ. ראשית
הכמה ש' האהבה פ"ו (ד"ה שני פסוקים). של"ה חלק תושב"כ פ' תרומה
(שכה, ב. שכו, ב). ועוד.

ח. תרומה כה, ח.

להבערת אש שנחשבת מלאכה, הוא כותב: "וכן המדליק את הנר או את העצים, בין להתחמם בין להאיר".

"וכן" היא מילת השוואה והמשך. כאשר יוצאים מנקודת הנחה ברורה שהתכלית של הצתת האש של הנשמה היא לייצר את ה'אפר' של בניית הדירה לקדוש ברוך הוא בעולם הזה, אז גם עצם החום והאור הם מלאכה חיובית.

משום שכאשר יהודי יודע וזוכר שהמטרה היא לבנות את ה'משכן' בקרבו ובעולם, גם חוויות ההתעלות הרוחנית שלו טעונות במשמעות אחרת. אצלו, כל תפילה או התוועדות חסידית מעוררות רגש אמיתי של חמימות ומשיכה ללימוד תורה ולקיום מצוות. גם אם בפועל לא הצלחנו להפיק את ה'אפר' של העשייה "בתחוננים" בפועל, זו בוודאי תנועה חיובית שמוסיפה "חמימות ואור הקדושה".

ובוודאי שכך אם נדע "להאיר" לאחרים, ולא רק לעצמנו. אם נשתמש בכוח אותה דבקות ואותה אהבה להשם כדי לקרב יהודי אחר, כדי לעסוק ב'מבצעים' ולזכות יהודים במצוות, בעבודה ובבניין - אין כל ספק שאותה אש שהצתנו וליבנו בליבנו היא אש של קדושה שבוודאי יש לה חלק חשוב בעבודת השם ובשליחות חיינו הגדולה כאן בעולם הזה.

השיחה האחרונה

סדרת הספרים המופלאה "לקוטי שיחות" לא יצאה לאור מלכתחילה כסדרת ספרים, אלא כחבורות שבועיות. מדי שבוע, הרבי היה מוסר שיחה שנערכה מדבריו להדפסה לקראת השבת הקרובה, וכך לאחר מספר שנים נכרכו החבורות לכדי ספר. ברבות השנים, יכול התורה של הרבי גדל וצמח, עד שהתמלאו להם שלושים ותשעה כרכי הסדרה "לקוטי שיחות".

סדר זה של 'ליקוט שבועי' נמשך עד ערב שבת פרשת ויקהל, כ"ה אדר ראשון תשנ"ב. בשבוע שלאחר מכן, בעקבות אירוע רפואי, פסק מעיין ה"לקוטי שיחות" לנבוע, לדאבון ליבנו.

השיחה שלמדנו היום לקוחה מהחבורת האחרונה אותה מסר הרבי להדפסה, בתפילה שנזכה במהרה לביאת המשיח ולשמוע דברי תורה חדשים ומופלאים מפיו של הרבי.

"מלאכה" שהתורה מבקשת שנעשה, כי המבחן הוא תמיד מבחן המעשה.

יהודי שצועק בקול גדול בבית הכנסת "שמע ישראל", צריך להתייחס בנחת ובאהבה ליהודי אחר שתפס לו את החניה או עקף אותו בתור. יהודי שעוזב את הבית בשעות הערב והולך לשיעור תורה, צריך לחזור הביתה כאבא טוב יותר וכבעל טוב יותר. חסיד שמנגן ניגון חסידי ברצינות ובדבקות, צריך לוודא שאחרי שהניגון ייגמר ועיניו ייפקחו הוא יתנהג ביתר רגישות ושימת לב לכל אדם בחדר. וכשהוא 'מפרגן' לעצמו להתפלל בשבת 'מעל הזמן', גם סעודת השבת עם המשפחה תהיה התוועדות חסידית שתאיר את הבית.

כך בכל פעם שיהודי מדליק את המדורה שבלב שלו, עליו לזכור שהעיקר הוא לא שהאש תבער, אלא שיישאר בסוף 'אפר', שתצא מזה "תוספת חיזוק בעבודה בקיום התורה והמצוות".

להתחמם ולהאיר

כאן עלולה לעלות התהייה ההפוכה: ומה קורה אם אני משתדל לייצר 'אפר' ולא דווקא מצליח בכל פעם? האם זה אומר שכל ההתעוררות הייתה מלכתחילה מצג שווא שאין בו תועלת?

קראתי קריאת שמע בכל הכוח ובכל הכוונה, אבל כשיצאתי מבית הכנסת שוב התמלאתי כעס על השכן שלא סגר את השער. התיישבתי להתוועדות חסידית מתוך רצון לחולל שינוי ממשי ולקבל החלטה טובה מעשית, אבל זה לא קרה. האם כל ההתוועדות הזו או התפילה הרצינית היו מיתרות, חלילה?

כאן נזכור את החלק השני שלימד אותנו הרמב"ם על מלאכת "מבעיר":

אלא שמכל מקום, גם אם מבעיר אש נשמתו "להתחמם" או "להאיר" הוי [זוהי] מלאכה [...] כיוון שעל ידי זה נתוסף אצלו בחמימות ואור הקדושה, הרי זו מלאכה.

ויש לומר, שבלשון "להאיר" נרמז גם, שכוונת האדם בההבערה צריכה להיות לא רק שהוא יהיה "מואר", אלא גם להאיר את העולם.

כאשר הרמב"ם מציג את האפשרות הנוספת

כז אדר א

תשנ"ב

הרבי עבר אירוע מוחי בעת ביקור באוהל אדמו"ר הרי"צ. בתקופה שקדמה לכך, סידר הרבי את חדרו הקדוש, ופינה את השולחן שהיה עמוס תמיד במכתבים וספרים. הספרים היחידים שנותרו על השולחן באותו יום, היו שלושת הכרכים שיצאו עד אז של "ספר השלוחים".

כח אדר

תש"א

נפטר הרב החסיד ר' משה הורנשטיין, בעלה של הרבנית חיה מושקא - בתו של אדמו"ר מהר"ש. בתחילה הם התגוררו ברוסיה, שם ניהל ר' משה מפעל לחיתוך עצים. מאוחר יותר הם עברו לפולין. כשפרצה מלחמת העולם השנייה, היה ר' משה חולה ומרותק למיטתו. הוא נפטר בעיצומה של המלחמה ונטמן באוטבוצק שבפולין. בנו הרב מנחם מענדל נותר לצידו במסירות נפש לסעוד אותו במקום להציל את חייו ולהימלט, ובהמשך נספה על ידי הנאצים יימח שמם.

כט אדר

תרכ"ז

נפטר הרב הקדוש ר' יקותיאל זלמן וולס, בעלה של הרבנית ביילא - בתו של אדמו"ר האמצעי. ר' יקותיאל זלמן, מצד אימו, היה נכדו של הרב הקדוש רבי לוי יצחק מברדיצ'ב. חתונתם של ר' יקותיאל זלמן והרבנית ביילא התקיימה בעיר ז'לובין, ובפי החסידים מפורסמת בשם "החתונה הגדולה", וסיפורים רבים התגלגלו סביב אירועי החתונה. זאת משום שנטלו בה חלק שני הסבים הגדולים, סב הכלה אדמו"ר הזקן, וסב החתן רבי לוי יצחק מברדיצ'ב.

א ניסן

תשל"ד

הגאון והפוסק רבי משה פיינשטיין ביקר אצל הרבי. הביקור ארך כשעה וחצי. נושא השיחה היה הלכתי, ועסק בדין "חתן פטור מקריאת שמע".

כז אדר א

ת"ש

אדמו"ר הרי"צ עוזב את ריגה בטיסה לשטוקהולם שבשבידיה, משם נסע ברכבת לעיר גטבורג, ומשם הפליג באונייה בדרכו לארצות הברית.

כח אדר

תרס"א

נולדה הרבנית חיה מושקא, בתו של אדמו"ר הרי"צ ולימים רעייתו של הרבי, בעיירה בבינוביטש הסמוכה לליובאוויטש. לפי בקשתו של סבה אדמו"ר הרש"ב, נקרא שמה של הרבנית "חיה מושקא", על שם אשת אדמו"ר הצמח צדק. מילדותה ספגה הרבנית קדושה וטהרה בבית סבה ובבית אביה, אשר חיבבו אותה באופן מיוחד.

תש"ז

הרבי נוסע לפריז לפגוש את אימו הרבנית חנה, שהגיעה לפריז מברית המועצות. היה זה לאחר שלא התראו כעשרים שנה, והשמחה הייתה עצומה לאחר התקופה הארוכה של סבל, ציפייה וגעגועים.

בתקופת שהותו בפריז, התוועד הרבי עם אנ"ש ועורר אותם בנושא ההתקשרות לרבי. משם הביא הרבי את הרבנית לארצות הברית.

תשכ"ה (אדר א)

הרבי מציע שבכל שבת ילמדו את המאמרים ב"תורה אור" וב"לקוטי תורה" על פרשת השבוע.

תשמ"ח

הרבי מכריז על 'מבצע יום הולדת', וקורא לנצל את יום ההולדת לתורה, עבודה וגמילות חסדים. הרבי הורה לציין את יום ההולדת כיום שמחה: לקיים התוועדות חסידית, לערוך חשבון נפש, לומר ספר תהלים, להוסיף בצדקה, לחזור מאמר חסידות בעל פה, לעלות לתורה, לקבל החלטה טובה ועוד.

תשנ"ב (אדר א)

שבת פרשת ויקהל-שקלים, זו ההתוועדות האחרונה לעת עתה שזכינו לשמוע מפי הרבי.

התוועדות משפחתית
לשולחן שבת

שולחן שבת חסידי

הכפלה' משמיים

מדוע הרבי 'לא היה מרוצה' למרות שפעולות הגמ"ח התפתחו והלכו? וכיצד ניצול היכולות שקיבלנו רק מביא לנו יכולות נוספות? – הברכה המיוחדת לה זכינו: "רוצה מאתיים"!

התביעה מהגמ"ח

סיפר הרב שמעון גולדמן:

חמי, הרב יוחנן גורדון, זכה בין היתר לנהל את קרן הגמ"ח "שומרי שבת" בברוקלין, מוסד שזכה לחיבה יתרה מצד רבותינו נשיאינו, הרבי הריי"צ והרבי.

מדי שנה, היה הרב גורדון נכנס אל הרבי הריי"צ ומגיש לו את הדו"ח השנתי, ובו פירוט המחזור הכספי וסיכום הפעולות. הרבי היה עובר על הנתונים, משבח את הפעילות ומברך את הגמ"ח בהמשך הצלחה.

לאחר הסתלקות הרבי הריי"צ, כאשר הרב גורדון הגיש את הדו"ח השנתי לרבי, הוא הבחין בשינוי גישה מפתיע: למרות שעם השנים היקף הפעילות הלך וגדל, הרבי לא הסתפק בכך ותבע להוסיף ולפעול עוד ועוד.

באחת הפעמים, הבחין הרבי שנותר כסף בקופת הגמ"ח. הרבי העיר שקופה מלאה היא סימן לכך שלא מחפשים מספיק למי לעזור: "הרי גם אילו יצויר שאין עניים הזקוקים להלוואה", אמר הרבי, "מצוות גמילות חסדים שייכת גם כלפי עשירים!".

בהזדמנות אחרת, ציין הרב גורדון בסיפוק כי באותה שנה עמדו כל הלווים בהתחייבויותיהם והחזירו את חובותיהם לגמ"ח. להפתעתו, הרבי לא הסתיר את חוסר שביעות רצונו:

"העובדה שאין גירעון וכולם החזירו את הכסף", הסביר הרבי, "מוכיחה שהלווים רק לאלו שהיה ברור שיש להם יכולת החזר. אבל מה עם אלו שבאמת זקוקים לעזרה, וקיים ספק אם יוכלו להחזיר? למה הם לא קיבלו מכם הלוואה?!"...

רוצים להכפיל

חכמינו ז"ל טבעו כלל ידוע בנפש האדם: "מי שיש לו מנה [מאה זוזים] - רוצה מאתיים; יש לו מאתיים - רוצה ארבע מאות".

בורא עולם הטביע בנו טבע מיוחד: אנחנו אף פעם לא מסתפקים במה שכבר השגנו, ותמיד שואפים ליותר. למרות שחז"ל השתמשו בדוגמה מעולם הכספים והעסקים, העיקרון הזה רחב הרבה יותר; הוא נוגע גם להישגים הרוחניים שלנו, בניצול הכישרונות שחנן אותנו ה', ובמעשים הטובים בהם אנו זוכים לעסוק.

מצד מטרת הבריאה, זוהי ללא ספק תכונה מבורכת. הקדוש ברוך הוא רוצה שנפעל עוד

ועוד ונממש את השליחות שלנו בעולם עד תומה. העובדה שאיננו מסתפקים בקיים היא ה"מנוע" שדוחף אותנו להוסיף ולהתעלות תמיד.

אבל אם נסתכל על התכונה הזו מצד האדם עצמו, זה עלול להיראות כמעט כמו 'עונש': לא משנה כמה נתאמץ וכמה נצליח, לעולם לא נגיע אל המנוחה ואל הסיפוק הנפשי, כי תמיד נלטוש עיניים אל היעד הבא.

אך אם נתבונן לעומק במה שעומד מאחורי הדחף הזה 'לרצות מאתיים', נגלה שלא מדובר בנטל, אלא בברכה עצומה לה זכינו - כפי שנראה מיד.

התעמלות' לנפש

האדם מורכב מגוף ומנפש, והקשר ביניהם הוא עמוק ומלא. למעשה, מבנה הגוף שלנו הוא משמש

מעין 'מראה' למבנה הנשמה. כפי שמסבירה תורת הסוד, כשם שלגוף יש תרי"ג איברים, כך גם לנפש

לעומת זאת, מי שמתעמל ומשתמש בידיו לעבודה מאומצת, יראה כיצד כוחן הולך וגדל.

מכיוון שאיברי הגוף הם הביטוי החיצוני של כוחות הנפש, העיקרון הזה נכון גם ברוחניות: ככל שאדם מנצל את כוחות הנפש והכישורונות שקיבל מהקדוש ברוך הוא, לא רק שהם לא 'מתבזזים' או נגמרים, אלא להפך: הם גדלים, מתפתחים ומתעצמים הרבה מעבר לכפי שהיו קודם.

יש 'איברים' רוחניים המקבילים להם. כך למשל, יד ימין ויד שמאל הגשמיות הן ביטוי לכוחות החדש והגבורה שבנפש.

בטבע הגוף אנו רואים תופעה מעניינת: ככל שמאמצים ומפעילים איבר מסוים, כך הוא מתפתח ומתחזק. אדם שטועה לחשוב ש'כדאי לשמור על הכוח' ולא להתאמץ כדי לאגור כוחות לעתיד, יגלה להפתעתו שהאיברים שלו דווקא נחלשים...

ה'צינור' מתרחב

לפי העיקרון הזה, כשאדם מקבל מלמעלה שפע - יכולות או אמצעים שעיימם הוא יכול לפעול בעולם - הוא עלול לחשוש שהם 'ייגמרו' אם ישתמש בהם יותר מדי. אבל האמת היא הפוכה לגמרי: בדיוק כפי שהפעלת הגוף מוסיפה לו כוח, כך גם ניצול השפע שניתן לנו, גורם ל'כוחות' שלמעלה להתרחב. ככל שאנו מנצלים את מה שניתן לנו כדי לפעול ולממש את שליחותנו בעולם, כך ה'צינור' האלוקי נפתח רחב יותר, והשפע שזורם אלינו הולך וגדל.

מכאן אנחנו יכולים לעלות קומה נוספת: תורת החסידות מבארת בהרחבה כי מבנה הנפש שלנו משקף את ה'מבנה' של הכוחות העליונים - הספירות האלוקיות. כפי שמתארת התורה בסיפור הבריאה: "וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם בְּצֶלְמוֹ, בְּצֶלֶם אֱלֹקִים בָּרָא אֹתוֹ".

אם הגענו למסקנה שכוחות הנפש שלנו גדלים ככל שמשתמשים בהם, עלינו להבין שהתכונה הזו קיימת, כביכול, גם במקור שלהם למעלה. באותן ספירות עליונות, שמשמשות כעין 'צינור' דרכו עובר השפע האלוקי לעולם.

ברכה גדולה

לנו את היכולת להצליח יותר, אלא הוא מעניק לנו במתנה גם את הרצון והתשוקה לכך. ה'רוצה מאתים' הוא כוח פנימי שניתן לנו מלמעלה כדי שנוכל לממש את הפוטנציאל החדש שנוצר בנו.

וכך גם אם קיבלנו מלמעלה אפשרויות - בין אם זה יכולת ממונית, עמדת השפעה או יכולת עשייה - עלינו לדעת שדווקא ככל ש'נבזבז' וננצל את הכוחות האלו למטרות טובות, הם לא יחסרו לנו אלא להפך. הניצול המלא של השפע גורם לכך שמשמייים יזמנו לנו עוד ועוד יכולות, שעיימם נוכל לפעול, להשפיע ולהצליח.

אחרי שהבנו את הקשר בין הגוף לנפש ובין האדם לעולמות העליונים, הפתגם "מי שיש לו מנה רוצה מאתים" מקבל משמעות חדשה לגמרי. פתאום אנחנו מבינים שזה כלל לא 'עונש' או חוסר שביעות רצון כרוני, אלא הברכה הכי גדולה שיכולנו לקבל.

כאשר אנו משתמשים בכוחות ובכישורונות שלנו ומגיעים להישג יפה של "מנה", הכוח הרוחני שלנו מתפתח. בזכות המאמץ הזה, נפתחת עבורנו האפשרות להכפיל את ההישג ולהגיע ל"מאתים". החידוש המדהים הוא שהקב"ה לא רק נותן

'צמיחה' ביום ההולדת

ב'צמיחה' של כוחות הנפש ובהתעצמות של עבודת ה' שלנו.

כאשר אנחנו חוגגים יום הולדת, זו ההזדמנות שלנו להכריז: "יש לי מנה - ואני רוצה מאתים!". מתוך הבנה שדווקא ההישגים שעד עתה הם אלו המביאים לכך שהקב"ה נותן לנו כוחות חדשים, ואם ננצל אותם עד תום - נזכה לראות כיצד השפע האלוקי, בכל המובנים של חיינו, רק הולך ומתרחב.

(מבוסס על אגרות קודש כך כג, אגרת ח'תשב)

ביום כ"ה באדר תשמ"ח - יום ההולדת הראשון של הרבנית הצדקנית חיה מושקא ע"ה לאחר הסתלקותה - יצא הרבי בקריאה אודות 'מבצע יום הולדת' - לניצול יום ההולדת כמנוף לשדרוג והתעלות בעבודת ה'.

התוכן האמור מבוסס על מכתב ברכה של הרבי ליום הולדת. זהו, ללא ספק, אחד המסרים המרכזיים של היום הזה: עלינו לוודא שהצמיחה שלנו ביום ההולדת לא תסתכם רק ב'צמיחה' בגיל ובהתפתחות הגוף, אלא תתבטא בראש ובראשונה

שבת קודש פרשת ויקהל-פקודי, החודש

כה אדר

שבת מברכים חודש ניסן

תהלים¹

- בבוקר לפני התפילה אומרים את כל התהלים בציבור.² נוהגים לומר את התהלים לבושים בחליפה וכובע וחגורים באבנט.³
- אחרי אמירת כל התהלים, מי שאין לו הורים יאמר קדיש יתום. אם נוכח במניין אדם בעל יארציט או בשנת אבל, רחמנא ליצלן, יאמר קדיש יתום אחרי אמירת כל ספר בתהלים.⁴
- אחרי אמירת התהלים לומדים בציבור במשך כשעה מאמר חסידות שיהיה מובן לכולם, ואחר כך מתפללים.⁵

קריאת התורה

- מוציאים מארון הקודש שני ספרי תורה, בספר הראשון קוראים שבעה עולים בפרשת השבוע.
- בקריאת הפסוק האחרון של הפרשה, המסיים את ספר שמות, כולם עומדים. רצוי שבעל הקורא יעצור לכמה שניות לפני שיתחיל לקרוא את הפסוק, כך שהמתפללים שיושבים יספיקו לקום וכולם ישמעו היטב את הקריאה.
- בסיום עליית שביעי, אחרי קריאת הפסוק האחרון, כל הציבור אומר: "חזק חזק ונתחזק!".
- אחר כך בעל הקורא אומר את המשפט, ויחד איתו אומר גם העולה לתורה.⁶
- אחרי עליית שביעי מניחים גם את ספר התורה השני על הבימה,⁷ אומרים חצי קדיש, ועושים הגבהה וגלילה לספר התורה הראשון.
- קוראים בספר התורה השני את המפטיר,

פרשת החודש, ואחר כך עושים הגבהה וגלילה לספר התורה השני.

- אם יש רק ספר תורה אחד, מגביהים וגוללים רק פעם אחת, לאחר קריאת המפטיר.
- קראו בטעות את הפטרת פרשת השבוע או כל הפטרה אחרת, קוראים אחריה את הפטרת פרשת החודש ולאחריה אומרים את הברכות. אם נזכרו רק לאחר אמירת הברכות, קוראים את הפטרת פרשת החודש בלי לברך.⁸

ברכת החודש

- לידיעת הציבור, לפני ברכת החודש מכריזים את מועד מולד הירח: ביום רביעי, בשעה 16:34 ו-13 חלקים.
- בברכת החודש אומרים: "ראש חודש ניסן ביום החמישי הבא עלינו לטובה".
- לא אומרים "אב הרחמים"¹⁰.

התועדות

- אחרי התפילה עורכים התועדות בבית הכנסת¹¹, באופן כזה שאחר כך יאכלו סעודת שבת בבית וימשיכו את ההתועדות עם בני הבית¹². כדאי שגם הנשים והבנות יערכו התועדות בשבת או במוצאי שבת¹³.
- ההתועדות צריכה להיות מתוך שמחה יתרה, לרגל 'שבת חזק' - סיום קריאת ספר שלם בתורה. בהתועדות יאמרו דברי תורה ויקבלו החלטות טובות להוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור. וכן כל אחד יחזק את עצמו ואת משפחתו וסביבתו בנושאי יהדות¹⁴.

יום רביעי

כט אדר, ערב ראש חודש

- היום אומרים גם את שיעור התהלים של יום ל בחודש¹⁵.
- בתפילת מנחה לא אומרים תחנון.

1. עקב מגבלות המקום, מנהגי שבת מברכים בגיליון זה מוגשים במהדורה מקוצרת.
2. אג"ק אדמו"ר מהור"י צ"ח עמ' תל.
3. כך נהג הרבי וכל הציבור עימו.
4. אג"ק של הרבי כרך י' עמ' דש. ס' המנהגים עמ' 30 ועמ' 55.
5. אג"ק ח"ד עמ' תגכ, קובץ מכתבים שבסוף תהלים 'אהל יוסף יצחק' עמ' 192, לוח 'היום-יום' כו כסלו וספר המנהגים עמ' 30.
6. ספר המנהגים עמ' 31. לוח כולל-חב"ד. אג"ק ח"ד עמ' יד. 'רשימות' חוברת קנה עמ' 6, 'היום-יום' יח טבת. 'התועדות' תשמ"ז ח"ב עמ' 254 הערה 31. וראה בנושא בס' 'חקרי מנהגים' ח"א עמ' קכו.
7. שערי אפרים שערי י' ס"ב.

8. לוח כולל-חב"ד, ש"פ מקץ.
9. סידור אדמו"ר. ליקוטי מהר"ח (בראש ח"ג, בהשמטות לח"ב פחב), ושערי-רחמים על השערי-אפרים שערי י' ס"ק מז.
10. סידור אדמו"ר.
11. היום-יום, ל' בניסן.
12. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו כרך י' עמ' ג.
13. ספר המנהגים עמ' 30. לקוטי-שיחות, כרך טז, עמ' 523.
14. ספר-השיחות תש"נ ח"א עמ' 233.
15. ספר המנהגים עמ' 19.

אחד עם פירוש רש"י ופירושים נוספים מפרק התהלים האישי המתאים לגיל (לדוגמה, מי שהוא בן שלוש עשרה - פרק יד). אם יש בפרק יותר משנים עשר פסוקים (ובשנה מעוברת, אם יש יותר משלושה עשר), מחלקים את הפרק ולומדים בכל ראש חודש מספר פסוקים כך שבמהלך השנה ילמדו את הפרק כולו. ואם יש פחות פסוקים, חוזרים ולומדים שוב את הפרק.³⁰

יום המישי

א ניסן, ראש חודש

שחרית

- יש להשתדל במיוחד להתפלל שחרית במניין, כדי לומר הלל עם הציבור.³¹ ומי שמאחר לתפילה בציבור, לא יאמר את ההלל עם הציבור אלא לפי סדר התפילה.³²
- באמירת ההלל, גם היחיד מברך בעצמו את ברכות ההלל ("לקרוא את ההלל" ו"מלך מהולל בתשבחות"). ובתפילה בציבור, יזדו לברך בחשאי קודם ברכת החזן.³³
- אחרי אמירת "אשרי" "ובא לציון" והחזרת ספר התורה לארון הקודש, חולצים את התפילין של רש"י ומניחים תפילין של רבינו תם. קוראים בהן קריאת שמע, פרשות "קדש" "והיה כי יביאך" ושש זכירות (ואת השיעורים היומיים לומדים אחרי סיום כל התפילה).³⁴ אחר כך חולצים את התפילין ומתפללים מוסף.
- החזן לא מסיים "ובא לציון" בקול רם. מכיוון שיש הפסקה ארוכה בין הכנסת ספר התורה לארון הקודש לבין אמירת חצי קדיש שלפני מוסף, החזן צריך לומר מזמור תהלים כלשהו לפני אמירת הקדיש,³⁵ ולפחות את סיומו לומר בקול.³⁶

מנהגי חודש ניסן

- בכל החודש לא אומרים תחנון.³⁷ בתפילות

בערב ראש חודש יש להוסיף בלימוד תורה, בתפילה ובנתינת צדקה,¹⁶ וכן מחלקים לצדקה את מה שהצטבר בקופות הצדקה במהלך החודש.¹⁷

היום הוא היום האחרון של חודש אדר, והשמחה בו צריכה להגיע לשיא אחרי ההוספה בשמחה מיום ליום במהלך חודש אדר.¹⁸

מי שיום השנה ('ארצייט') לפטירת קרוביו חל במהלך חודש ניסן, עולה היום לבית העלמין.¹⁹

ליל ראש חודש²⁰

בתפילת ערבית, וכן בכל התפילות בראש חודש, מי שהוא בשנת אבל, רחמנא ליצלן, לא עומד חזן.²¹

לא מכריזים "יעלה ויבוא" לפני שמונה עשרה בערבית ולא בשחרית מחר, אלא מזכירים לציבור בדפיקה על השולחן וכדומה.²²

מנהגי ראש חודש

- לא מסתפרים²³ ולא קוצצים ציפורניים בראש חודש.²⁴
- הנשים נוהגות לא לעשות מלאכות מסוימות בראש חודש, כמו תפירה²⁵ וגיהוץ של בגדים שלא צריך לאותו יום²⁶ - בכל מקום לפי מנהגו.²⁷
- נוהגים להוסיף מאכל מיוחד בארוחה לכבוד ראש חודש.²⁸
- בראש חודש יש להתאסף יחד בכל קהילה ובית כנסת, לערוך התוועדות ובה יאמרו "לחיים" ויברכו איש את רעהו בכל הברכות הטובות, ידברו דברי תורה ויקבלו יחד החלטות טובות בענייני תורה ומצוות.²⁹
- מנהגי עתיק ללמוד בכל ראש חודש פסוק

16. התוועדות תשמ"ו ח"ג ס"ע 593.

17. ספר-המנהגים עמ' 77.

18. לקוטי-שיחות כרך ד' עמ' 1274.

19. ע"פ הוראת הרבי עבור הרבנית קרטיק ע"ה מת"א.

20. עקב מגבלות המקום, מנהגי ראש חודש בגיליון זה מוגשים במהדורה מקוצרת.

21. ספר-המנהגים עמ' 8, 36.

22. שם, וס' 'דיני ומנהגי ראש-חודש - חב"ד פ"ז הערה 4.

23. שו"ע אדמו"ר סי' רס ס"א.

24. קצות-השולחן סי' עג בבדי-השולחן ס"ק ד, צוואת ריה"ח אות מח. וראה בס' מנהגי ר"ח-חב"ד פ"א הע' 2, ובס' קיצור הלכות משו"ע אדמו"ר ב'מילואים' לס' רס-רסב (עמ' נד).

25. 'תורת מנחם - התוועדות' תשד"מ ח"ב עמ' 948.

26. שערי-תשובה ס"ק ג. כף-החיים ס"ק ללכ.

27. שו"ע ורמ"א סי' תיו ס"א.

28. ראה שו"ע או"ח סי' תיט וכף-החיים שם ס"ק ד.

29. היום-יום, ל' ניסן. 'התוועדות' תשנ"ח ח"ג עמ' 383.

30. ספר המנהגים עמ' 36.

31. רמ"א תכב. שו"ע אדמו"ר תפחג.

32. המזכיר הרה"ח ר"ל גורן בשם הרבי בשם אדמו"ר מהור"צ בשם אדמו"ר מהורש"ב. וראה כף-החיים סי' תכב ס"ק לח.

33. ספר-המנהגים עמ' 36. שיחות-קודש תשמ"א ח"ד ס"ע 322.

34. ספר-המנהגים עמ' 36.

35. ספר-המאמרים (ליקוט) לכ"ק אדמו"ר מהורש"ב, ח"ב עמ' שטז.

36. אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"כ עמ' רפג.

37. ע"פ קצות השולחן סי' טז בבדי השולחן ס"ק ו, ספר המנהגים עמ' 6.

38. שו"ע אדמו"ר סימן תכט ס"ח.

ובחושנא: וְכִלְחֻכְמֵי לֵב בְּכֶם יָבֹאוּ וַיַּעֲשׂוּ אֶת כָּל־
אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וְכִלְחֻכְמֵי לֵב בְּכֶם יָבֹאוּ וַיַּעֲשׂוּ אֶת
כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וְכָל חֲפִימֵי לֵב בָּכֶם יִתְּנוּ וַיַּעֲבֹדוּ
יָת כָּל דֵּי פֶקֶד יי: אֶת־הַמִּשְׁפָּן אֶת־אֶהֱלֹ וְאֶת־
מִכְסְּהוּ אֶת־קִרְסֵיו וְאֶת־קִרְשָׁיו אֶת־בְּרִיחֹו אֶת־עֲמֻדָיו
וְאֶת־אֲדָנָיו: אֶת־הַמִּשְׁפָּן אֶת־אֶהֱלֹ וְאֶת־מִכְסְּהוּ אֶת־
קִרְסֵיו וְאֶת־קִרְשָׁיו אֶת־בְּרִיחֹו אֶת־עֲמֻדָיו וְאֶת־אֲדָנָיו: יָת
מִשְׁכָּנָא יָת פֶּרְסָא יָת חֹפֶאָה יָת פּוּרְפּוּהִי יָת דְּפוּהִי יָת
עֲבֹרוּהִי יָת עֲמֻדוּהִי יָת סִמְכוּהִי: יִכ אֶת־הָאָרֶן וְאֶת־
בְּדִיו אֶת־הַכִּפְּרֹת וְאֶת פֶּרֶכֶת הַמִּסְדָּ: אֶת־הָאָרֶן וְאֶת־
בְּדִיו אֶת־הַכִּפְּרֹת וְאֶת פֶּרֶכֶת הַמִּסְדָּ: יָת אֲרֹנָא וְיָת
אֲרִיחֻהִי יָת פִּפְרָתָא וְיָת פִּרְכָּתָא דְּפֶרְסָא: יי אֶת־הַשְּׁלֹחַן
וְאֶת־בְּדִיו וְאֶת־כָּל־כְּלָיו וְאֶת לֶחֶם הַפָּנִים: אֶת־הַשְּׁלֹחַן
וְאֶת־בְּדִיו וְאֶת־כָּל־כְּלָיו וְאֶת לֶחֶם הַפָּנִים: יָת פִּתּוּרָא וְיָת
אֲרִיחֻהִי וְיָת כָּל מְנוּהִי וְיָת לֶחֶם אִפְּאִי: יי וְאֶת־מִנְרַת
הַמֶּאֱזֹר וְאֶת־כְּלִיָּה וְאֶת־נִרְתִּיה וְאֶת שֶׁמֶן הַמֶּאֱזֹר:
וְאֶת־מִנְרַת הַמֶּאֱזֹר וְאֶת־כְּלִיָּה וְאֶת־נִרְתִּיה וְאֶת שֶׁמֶן
הַמֶּאֱזֹר: יָת מִנְרַתָּא דְּאֶנְהוּרִי וְיָת מְנַהָא וְיָת בּוֹצִינְהָא וְיָת
מִשְׁחָא דְּאֶנְהוּרֹתָא: טו וְאֶת־מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת וְאֶת־בְּדִיו
וְאֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים וְאֶת־מִסְדָּ
הַפֶּתַח לַפֶּתַח הַמִּשְׁכָּן: וְאֶת־מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת וְאֶת־בְּדִיו
וְאֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים וְאֶת־מִסְדָּ
הַפֶּתַח לַפֶּתַח הַמִּשְׁכָּן: יָת מִדְּבָחָא דְּקִטְרֹת בּוֹסְמִיא וְיָת
אֲרִיחֻהִי וְיָת מִשְׁחָא דְּרִבּוּתָא וְיָת קְטֹרֶת בּוֹסְמִיא וְיָת
פֶּרְסָא דְּתִרְעָא לְתִרְעָא מִשְׁכָּנָא: טז אֶת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה
וְאֶת־מִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לֹו אֶת־בְּדִיו וְאֶת־כָּל־כְּלָיו
אֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כֶּנֶף: אֶת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־מִכְבַּר
הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לֹו אֶת־בְּדִיו וְאֶת־כָּל־כְּלָיו אֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־
כֶּנֶף: יָת מִדְּבָחָא דְּעֹלָתָא וְיָת סִדָּא דְּנִחְשָׁא דִּילָה יָת
אֲרִיחֻהִי וְיָת כָּל מְנוּהִי יָת כִּינּוּרָא וְיָת בְּסִיסָה: יז אֶת
קִלְעֵי הַחֲצֵר אֶת־עֲמֻדָיו וְאֶת־אֲדָנֶיהָ וְאֶת מִסְדָּ שַׁעַר
הַחֲצֵר: אֶת קִלְעֵי הַחֲצֵר אֶת־עֲמֻדָיו וְאֶת־אֲדָנֶיהָ וְאֶת מִסְדָּ
שַׁעַר הַחֲצֵר: יָת סִדֵּי דְרָתָא יָת עֲמֻדוּהִי וְיָת סִמְכָהָ וְיָת
פֶּרְסָא דְּתִרְעָא דְרָתָא: יח אֶת־יִתְדֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־יִתְדֵת
הַחֲצֵר וְאֶת־מִיתְרֵיהֶם: אֶת־יִתְדֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־יִתְדֵת

א וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם: וַיִּקְהַל
מֹשֶ�ה אֶת־כָּל־עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהֵי
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם: וְאִכְנֹש מֹשֶׁה יָת
כָּל כְּנֻשָּׁתָא דְּבִנֵּי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לְהוֹן אֲלֵין פִּתְגָמִיא דִּי
פֶקֶד יי לְמַעַבְד יִתְהוֹן: כ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְתּוֹן לַיהוָה
כִּלְהַעֲשֶׂה כו מְלֶאכֶה יִימָת: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה
מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְתּוֹן
לַיהוָה כִּלְהַעֲשֶׂה כו מְלֶאכֶה יִימָת: שְׁמָא יוֹמִין תִּתְעַבְד
עֲבַדְתָּא וּבִיּוֹמָא שְׁבִיעִיָּה יְהִי לְכוֹן קוֹדֶשָׁא שְׁבָא שַׁבְתָּא
קָדֵם יי כָּל דְּיַעֲבֹד בֵּה עֲבַדְתָּא יִתְקַטֵּל: ג לֹא־תִבְעֲרוּ אֵשׁ
בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת: לֹא־תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל
מִשְׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת: לֹא תִבְעֲרוּן אֶשְׁתָּא בְּכָל
מוֹתְכֵיכוֹן בְּיוֹמָא דְּשַׁבְתָּא: ד וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־
עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר מֹשֶ�ה אֶל־כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה
הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר מֹשֶ�ה לְכָל כְּנֻשָּׁתָא
דְּבִנֵּי יִשְׂרָאֵל לְמִימָר דִּין פִּתְגָמָא דִּי פֶקֶד יי לְמִימָר:
ה קָלוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה לַיהוָה כָּל גֵּרִיב לְבֹו יִבְיָאָה
אֶת תְּרוּמַת יְהוָה וְהָב וְכֶסֶף וְנִחְשָׁת: קָלוּ מֵאִתְּכֶם
תְּרוּמָה לַיהוָה כָּל גֵּרִיב לְבֹו יִבְיָאָה אֶת תְּרוּמַת יְהוָה וְהָב
וְכֶסֶף וְנִחְשָׁת: סָבוּ מִנְכוֹן אִפְרֹשׁוּתָא קָדֵם יי כָּל דִּיתְרָעִי
לְבֵה יִיתִי יָת אִפְרֹשׁוּתָא קָדֵם יי דְּהָבָא וְכֶסֶף וְנִחְשָׁא:
ו וְתִכְלַת וְאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעֻזִּים: וְתִכְלַת
וְאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעֻזִּים: וְתִכְלָא וְאֲרָגְמָנָא וְצִבְע
זָהוּרִי וּבִיזָא וְעֻזִּי: וְעֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת
תַּחֲשִׁים וְעֻצֵּי שְׁטִיִּם: וְעֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת
תַּחֲשִׁים וְעֻצֵּי שְׁטִיִּם: וּמִשְׁכֵּי דְדְּכָרִי מִסְמָקִי וּמִשְׁכֵּי
דְּסִסְגֹּנָא וְאֻצֵּי שְׁטִיִּם: ה וְשֶׁמֶן לְמֶאֱזֹר וּבִשְׁמִים לְשֶׁמֶן
הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: וְשֶׁמֶן לְמֶאֱזֹר וּבִשְׁמִים לְשֶׁמֶן
הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: וּמִשְׁחָא לְאֶנְהוּרֹתָא וּבּוֹסְמִיא
לְמִשַׁח רִבּוּתָא וְלִקְטֹרֶת בּוֹסְמִיא: ט וְאֶבְנֵי־שֹהֶם וְאֶבְנֵי
מִלֵּאִים לְאֶפֶד וְלַחֹשֶׁן: וְאֶבְנֵי־שֹהֶם וְאֶבְנֵי מִלֵּאִים לְאֶפֶד
וְלַחֹשֶׁן: וְאֶבְנֵי בּוֹרְלָא וְאֶבְנֵי אֶשְׁלֻמוּתָא לְשִׁקְעָא כְּאֶפֶדָא

הַחֶצֶר וְאֶת־מִיתְרֵיהֶם: יָת סָפִי מִשְׁכָּנָא וְיָת סָפִי דְדִרְתָּא
וְיָת אֶשְׁוִיָּהוּ: יֵת אֶת־בְּגָדֵי הַשָּׂרָד לְשָׂרָת בְּקָדָשׁ אֶת־
בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו לְכֹהֵן:
אֶת־בְּגָדֵי הַשָּׂרָד לְשָׂרָת בְּקָדָשׁ אֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן
הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו לְכֹהֵן: יָת לְבוּשֵׁי שְׂמוּשָׁא לְשִׁמְשָׁא
בְּקוֹדֶשׁא יָת לְבוּשֵׁי קוֹדֶשׁא לְאַהֲרֹן כְּהֵנָּא וְיָת לְבוּשֵׁי
כְּנוּחֵי לְשִׁמְשָׁא: כ וַיֵּצְאוּ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵי
מֹשֶׁה: וַיֵּצְאוּ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה: וַיִּפְקְדוּ כָּל
כְּנֻשְׁתָּא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן קֶדֶם מֹשֶׁה: כֹּא וַיָּבֵאוּ כָּל־אִישׁ
אֲשֶׁר־נִשְׂאוֹ לָבוֹ וְכָל אִשֶּׁר נָדְבָה רוּחוֹ אֹתוֹ הִכְבִּיאוּ
אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְמִלְאכַת אֹהֶל מוֹעֵד וּלְכָל־עֲבֹדָתוֹ
וּלְבְגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: וַיָּבֵאוּ כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־נִשְׂאוֹ לָבוֹ וְכָל אִשֶּׁר
נָדְבָה רוּחוֹ אֹתוֹ הִכְבִּיאוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְמִלְאכַת אֹהֶל
מוֹעֵד וּלְכָל־עֲבֹדָתוֹ וּלְבְגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: וְאֵתוֹ כָּל גִּבֹּר דְּאֶתְרֵיעִי
לִבָּה וְכָל דִּי אֲשַׁלְמַת רִיחָה יִחַם אֶתִּיאֵי וְיָת אֶפְרָשׁוּתָא
קֶדֶם יִי לַעֲבִידַת מִשְׁכַּן וּמִנָּה וְלָכֶּה פִּלְחָנָה וְלִלְבוּשֵׁי
קוֹדֶשׁא: כב וַיָּבֵאוּ הָאֲנָשִׁים עַל־הַנָּשִׁים כָּל א גְּדִיב לֵב
הִכְבִּיאוּ חָח וָנֶזֶם וְטַבַּעַת וְכוּמָז כָּל־כְּלִי זָהָב וְכָל־אִישׁ
אִשֶּׁר הֵנִיף תְּנוּפֶת זָהָב לַיהוָה: וַיָּבֵאוּ הָאֲנָשִׁים עַל־
הַנָּשִׁים כָּל א גְּדִיב לֵב הִכְבִּיאוּ חָח וָנֶזֶם וְטַבַּעַת וְכוּמָז כָּל־כְּלִי
זָהָב וְכָל־אִישׁ אִשֶּׁר הֵנִיף תְּנוּפֶת זָהָב לַיהוָה: וַיִּמְתֵּן גְּבֻרָא
עַל נְשִׂיאָ כָּל דְּאֶתְרֵיעִי לִבָּה אֶתִּיאֵי שִׁירִין וְשִׁבְכִין וְעֻזָּן
וּמְחוּף כָּל מִן דְּדָבָה וְכָל גִּבֹּר דִּי אַרְיִים אַרְמוֹת דְּהִבָּא קֶדֶם
יִי: כג וְכָל־אִישׁ אֲשֶׁר־נִמְצָא אֹתוֹ תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעֻזִּים וְעֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת
תְּחָשִׁים הִכְבִּיאוּ: וְכָל־אִישׁ אֲשֶׁר־נִמְצָא אֹתוֹ תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעֻזִּים וְעֹרֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרֹת
תְּחָשִׁים הִכְבִּיאוּ: וְכָל גִּבֹּר דְּאֶשְׁתַּכַּח עִמָּה תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
וְצִבְעֵי זָהָב וְזָהָב וּמַעֲזֵי וּמִשְׁכִּי דְּדָכְרִי מִסְמָקִי וּמִשְׁכִּי
סִסְגוּנָא אֶתִּיאֵי: כד כָּל־מֵרִים תְּרוּמַת כֶּסֶף וְנִחֻשֶׁת
הִכְבִּיאוּ אֶת תְּרוּמַת יְהוָה וְכָל אִשֶּׁר נִמְצָא אֹתוֹ עֲצֵי
שִׁטִּים לְכָל־מִלְאכַת הָעֲבֹדָה הִכְבִּיאוּ: כָּל־מֵרִים תְּרוּמַת
כֶּסֶף וְנִחֻשֶׁת הִכְבִּיאוּ אֶת תְּרוּמַת יְהוָה וְכָל אִשֶּׁר נִמְצָא אֹתוֹ
עֲצֵי שִׁטִּים לְכָל־מִלְאכַת הָעֲבֹדָה הִכְבִּיאוּ: כָּל דְּאָרִים
אַרְמוֹת כֶּסֶף וְנִחֻשׁ אֶתִּיאֵי וְיָת אֶפְרָשׁוּתָא קֶדֶם יִי וְכָל דִּי
אֲשַׁתְּכַח עִמָּה אֲעִי שִׁטִּין לְכָל עֲבִידַת פִּלְחָנָא אֶתִּיאֵי:

כֹּא וְכָל־אִשָּׁה חַכְמַת־לֵב בְּיָדֶיהָ טוֹן וַיָּבִיאוּ מִטוֹה
אֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן אֶת־תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־
הַשֵּׁשׁ: וְכָל־אִשָּׁה חַכְמַת־לֵב בְּיָדֶיהָ טוֹן וַיָּבִיאוּ מִטוֹה
אֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן אֶת־תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־הַשֵּׁשׁ:
וְכָל אֶתְמָא חַכְמַת לֵב בִּידָהָ מַעֲזָלָא וַיִּמְתֵּן כָּד עֻזָּל יָת
תְּכֵלֶת וְיָת אַרְגָּמָן יָת צִבְעֵי זָהָב וְזָהָב יָת בּוּצָא: כו וְכָל־
הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נִשְׂא לָבֵן אֶתְנָה בְּחֻמָּה טוֹן אֶת־הָעֻזִּים:
וְכָל־הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נִשְׂא לָבֵן אֶתְנָה בְּחֻמָּה טוֹן אֶת־הָעֻזִּים:
וְכָל נְשִׂיא דְּאֶתְרֵיעִי לִבָּהָ עִמָּהָ בְּחֻמָּה עֻזָּלָא יָת מַעֲזָא
(במ"ג רפ"ו: מעו"א): כז וְהַנְּשָׂאִים הִכְבִּיאוּ אֶת אֲבָנֵי
הַשֹּׁהַם וְאֶת אֲבָנֵי הַמִּלֻּאִים לְאֹפֹד וְלַחֹשֶׁן: וְהַנְּשָׂאִים
הִכְבִּיאוּ אֶת אֲבָנֵי הַשֹּׁהַם וְאֶת אֲבָנֵי הַמִּלֻּאִים לְאֹפֹד וְלַחֹשֶׁן:
וּבְכֻרְכֵּינָא אֶתִּיאֵי יָת אֲבָנֵי בּוּרְלָא וְיָת אֲבָנֵי אֲשַׁלְמוּתָא
לְשַׁקְעָא בְּאֹפֹדָא וּבְחוּשָׁנָא: כח וְאֶת־הַבֶּשֶׂם וְאֶת־הַשֶּׁמֶן
לְמָאוֹר וְלִשְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: וְאֶת־הַבֶּשֶׂם
וְאֶת־הַשֶּׁמֶן לְמָאוֹר וְלִשְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: וְיָת
בּוּסְמָא וְיָת מִשְׁחָא לְאַנְהֻרִיתָא וּלְמִשְׁחָא דְּרִבּוּתָא וְלִקְטֹרֶת
בּוּסְמָא: כט כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה אִשֶּׁר נָדְבָה לָבֵם אֹתָם
לְהִבְיֹא לְכָל־הַמִּלְאכָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּיַד־
מֹשֶׁה הִכְבִּיאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל נְדָבָה לַיהוָה: כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה
אִשֶּׁר נָדְבָה לָבֵם אֹתָם לְהִבְיֹא לְכָל־הַמִּלְאכָה אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּיַד־מֹשֶׁה הִכְבִּיאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל נְדָבָה לַיהוָה:
כָּל גִּבֹּר וְאֶתְמָא דְּאֶתְרֵיעִי לִבָּהָן עִמָּהָן לְאַתְנָהָ לְכָל
עֲבֹדָתָא דִּי פִקֵּד יִי לְמַעַבְדִּי בִידָא דְּמֹשֶׁה אֶתִּיאֵי כְּנִי
יִשְׂרָאֵל נְדָבְתָא קֶדֶם יִי: פ

שני ל וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאוּ קָרָא יְהוָה בְּשֵׁם
בְּצִלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חֹרִי לְמִטָּה יְהוּדָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאוּ קָרָא יְהוָה בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן־אוּרִי
בֶן־חֹרִי לְמִטָּה יְהוּדָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְכִנִּי יִשְׂרָאֵל חֲזוּ דְרַבִּי
יִי בְשׁוּם בְּצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חֹרִי לְשִׁבְטָא דִּיהוּדָה:
לא וַיִּמְלֹא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻמָּה בְּתִבּוּנָה וּבִדְעַת
וּבְכָל־מִלְאכָה: וַיִּמְלֹא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻמָּה בְּתִבּוּנָה
וּבִדְעַת וּבְכָל־מִלְאכָה: וְאַשְׁלֵם עִמָּה רוּחַ נְבוּאָה מִן קֶדֶם
יִי בְּחֻמָּתָא בְּסוּכְלָתָנָה וּבְמִדְעָא וּבְכָל עֲבִידָא: לב וְלַחֹשֶׁב
מַחֲשַׁבֶּת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבְכֶסֶף וּבְנִחֻשֶׁת: ולחשב
מַחֲשַׁבֶּת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבְכֶסֶף וּבְנִחֻשֶׁת: וְלִקְלָפָא אִימְנָן

הביאו אליו עוד נדבה בפקד בפקד: ונסיבו מן קדם משה ית כל אפרשיותא די איתאיא בני ישראל לעבדת פלמן קודשא למעבד יתה ואנון מיתן לה עוד נדבתא בצפר בצפר: ו יבאו כל־החכמים העשים את כל־מלאכת הקדש איש־איש ממלאכתו אשר־המה עשים: ו יבאו כל־החכמים העשים את כל־מלאכת הקדש איש־איש ממלאכתו אשר־המה עשים: ואתו כל חכימיא דעבדין ית כל עבדת קודשא גבר גבר מעבדתה דאנון עבדין: ה ויאמרו אלי־משה לאמור מרבים העם להביא מדי העבדה למלאכה אשר־צוה יהוה לעשת אתה: ויאמרו אלי־משה לאמור מרבים העם להביא מדי העבדה למלאכה אשר־צוה יהוה לעשת אתה: ואמרו למשה למימר מסגן עמא לאיתתא מפת פלחנא לעבדתא דפקד יי למעבד יתה: ו יוצו משה ויעבירו קול במחנה לאמור איש ואשה אל־יעשו־עוד מלאכה לתרומת הקדש ויצלא העם מהביא: ו יוצו משה ויעבירו קול במחנה לאמור איש ואשה אל־יעשו־עוד מלאכה לתרומת הקדש ויצלא העם מהביא: ופקד משה ואעבירו כרזא במשירתא למימר גבר ואמתא לא יעבדון עוד עבדתא לאפרשות קודשא ופסק עמא מלא־תתא: ו והמלאכה היתה דים לכל־המלאכה לעשות אתה והותר: והמלאכה היתה דים לכל־המלאכה לעשות אתה והותר: ועבדתא הנות מסת לכל עבדתא למעבד יתה ויתרת: ו יעשו כל־חכמי־לב בעשי המלאכה את־המשכן עשור וירעת שיש משור ותכלת וארגמן ותולעת שני פרבים מעשה חשב עשה אתם: ויעשו כל־חכמי־לב בעשי המלאכה את־המשכן עשור וירעת שיש משור ותכלת וארגמן ותולעת שני פרבים מעשה חשב עשה אתם: ועבדו כל חכימי לבא בעבדי עבדתא ית משפנא עשור וירעו דבון שזיר ותכלא וארגנא וצבע זהורי צורת פרוכין עובד אמן עבד יתהוה: ו ארך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב ארבע באמה היריעה האחת מדה אחת לכל־היריעת: ארך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב ארבע באמה היריעה האחת מדה אחת לכל־היריעת: ארךא דיריעתא חדא עסרין ותמניא אמן ופותיא ארבע אמן דיריעתא חדא משתתא חדא

למעבד בדהבא ובכסףא ובנחשא: ו ובחרשת אבן למלאכת ובחרשת עץ לעשות בכל־מלאכת מחשבת: ובחרשת אבן למלאכת ובחרשת עץ לעשות בכל־מלאכת מחשבת: ובאומנות אבן טבא לאשלמא ובנגרות אעא למעבד בכל עבדת אומנון: וד ולהורת נתן בלבד הוא ואהליאב בן־אחיסמך למטה־דן: ולהורת נתן בלבד הוא ואהליאב בן־אחיסמך למטה־דן: ואלפא יתב בלבה הוא ואהליאב בר אחיסמך לשבטא דדן: לה מלא אתם חכמי־לב לעשות כל־מלאכת חרש: ו וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל־מלאכה וחשבי מחשבת: מלא אתם חכמי־לב לעשות כל־מלאכת חרש: ו וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל־מלאכה וחשבי מחשבת: אשלם עמהון חכימות לבא למעבד כל עבדת נגר ואמן וציר בתכלא ובארגנא בצבע זהורי ובכנצא ומחי עבדי כל עבדת ומלי אומנון: א ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם־לב אשר נתן יהוה חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשת את־כל־מלאכת עבדת הקדש לכל אשר־צוה יהוה: ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם־לב אשר נתן יהוה חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשת את־כל־מלאכת עבדת הקדש לכל אשר צוה יהוה: ועבד בצלאל ואהליאב וכל גבר חכים לבא דיתב יי חקמא וסוכלתנותא בהון למדע למעבד ית כל עבדת פלמן קודשא לכל די פקד יי: ב ויקרא משה אל־בצלאל ואלי־אהליאב ואל כל־איש חכם־לב אשר נתן יהוה חכמה בלבד כל אשר נשאו לבו לקרבה אל־המלאכה לעשת אתה: ויקרא משה אל־בצלאל ואלי־אהליאב ואל כל־איש חכם־לב אשר נתן יהוה חכמה בלבד כל אשר נשאו לבו לקרבה אל־המלאכה לעשת אתה: ויקרא משה לבצלאל ואהליאב וכל גבר חכים לבא דיתב יי חקמא בלבה כל דאמרעי לבא למקרב לעבדתא למעבד יתה: ג ויקחו מלפני משה את כל־התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת עבדת הקדש לעשת אתה והם הביאו עוד נדבה בפקד בפקד: ויקחו מלפני משה את כל־התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת עבדת הקדש לעשת אתה והם

לכל יריעתא: י ויחבר את־חמש היריעת אחת אל־ אחת וחמש יריעת חֶבֶר אחת אל־אחת: ויחבר את־חמש היריעת אחת אל־אחת וחמש יריעת חֶבֶר אחת אל־אחת: ולפף ית חמש יריען חדא עם חדא וחמש יריען לפף חדא עם חדא: יא ויעש ללאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה במחברת בן עשה בשפת היריעה הקיצוֹנָה במחברת השנית: יב ועש ללאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה במחברת בן עשה בשפת היריעה הקיצוֹנָה במחברת השנית: יג ועבד ענובין דתכלא על ספתא דיריעתא חדא מסטרא בית לופי בן עבד בספתא דיריעתא בסטרא בית לופי תניתא: יד חמשים ללאת עשה ביריעה האחת וחמשים ללאת עשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבילת הללאת אחת אל־אחת: חמשים ללאת עשה ביריעה האחת וחמשים ללאת עשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבילת הללאת אחת אל־אחת: חמשים ענובין עבד ביריעתא חדא וחמשים ענובין עבד בסטרא דיריעתא דבית לופי תניתא מכונן ענובין חדא לקבל חדא: יז ויעש חמשים קרסי וזהב ויחבר את־ היריעת אחת אל־אחת בקרסים ויהי המשפן אחד: יח ועש חמשים קרסי וזהב ויחבר את־היריעת אחת אל־ אחת בקרסים ויהי המשפן אחד: יט ועש יריעת עזים לאהל על־המשפן עשתי־עשרה יריעת עשה אתם: כ ועש יריעת עזים לאהל על־המשפן עשתי־עשרה יריעת עשה אתם: כא ועבד יריען דמצוי לפדסא על משפנא חד עשר יריען עבד יתקן: כב ארד היריעה האחת שלשים פאמה וארבע אמות רחב היריעה האחת מדה אחת לעשתי עשרה יריעת: ארד היריעה האחת שלשים פאמה וארבע אמות רחב היריעה האחת מדה אחת לעשתי עשרה יריעת: ארבע דיריעתא חדא תלתין באמין וארבע אמין פותיא דיריעתא חדא משפחא חדא למד עשר יריען: כג ויחבר את־חמש היריעת לבד ואת־שש היריעת לבד: כד ויחבר את־חמש היריעת לבד ואת־שש היריעת לבד: כה ולפף ית חמש יריען לחוד וית שש יריען לחוד: כז ויעש ללאת

חמשים על שפת היריעה הקיצוֹנָה במחברת וחמשים ללאת עשה על־שפת היריעה החברת השנית: יח ועש ללאת חמשים על שפת היריעה הקיצוֹנָה במחברת וחמשים ללאת עשה על־שפת היריעה החברת השנית: יט ועבד ענובין חמשים על ספתא דיריעתא דבית לופי לופי וחמשים ענובין עבד על ספתא דיריעתא דבית לופי תניתא: יא ויעש קרסי נחשת חמשים לחבר את־ האהל להיות אחד: יב ועש קרסי נחשת חמשים לחבר את־האהל להיות אחד: יג ועבד פורפין דנחשא חמשים ללפפא ית משפנא למחוי חד: יד ועש מכסה לאהל ערת אילים מאדמים ומכסה ערת תחשים מלמעלה: יו ועש מכסה לאהל ערת תחשים מלמעלה: יז ועבד חופאה למשפנא משכי דדברי מסמקי וחופאה משכי דססגונא מלעלא: יח ועש את־ הקרשים למשפן עצי שטים עמדים: יט ועש את־ הקרשים למשפן עצי שטים עמדים: כ ועבד ית דפיא למשפנא דאצי שטין קומין: כא עשר אמות ארד הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד: כב עשר אמות ארד הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד: כג עשר אמין ארבע דפסא ואמתא ופלגות אמתא פותיא דדפסא חד: כד שתי ידות לקרש האחד משלבת אחת אל־ אחת בן עשה לכל קרשי המשפן: כה שתי ידות לקרש האחד משלבת אחת אל־אחת בן עשה לכל קרשי המשפן: כו תמין צירין לדפסא חד משלבין חדא לקבל חדא בן עבד לכל דפי משפנא: כז ועש את־הקרשים למשפן עשרים קרשים לפאת נגב תימנה: כח ועש את־הקרשים למשפן עשרים קרשים לפאת נגב תימנה: כט ועבד ית דפיא למשפנא עשרין דפין לרוח עבר דרומא: לו וארבעים אדני־כסף עשה תחת עשרים הקרשים שני אדנים תחת־הקרש האחד לשתי ידתיו ושני אדנים תחת־הקרש האחד לשתי ידתיו: לו וארבעים אדני־כסף עשה תחת עשרים הקרשים שני אדנים תחת־הקרש האחד לשתי ידתיו ושני אדנים תחת־הקרש האחד לשתי ידתיו: לו וארבעין סמכין דכסף עבד תחות עשרין דפין תרין סמכין תחות דפסא חד לתרין צירוהי ותרין סמכין תחות דפסא חד לתרין צירוהי: כה ולצלע

המושכן השנית לפאת צפון עשה עשרים קרשים: ולצלע המושכן השנית לפאת צפון עשה עשרים קרשים: ולסטר משכנא תניתא לרוח צפונא עבד עשרין דפין: כו וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחר: וארבעים אדניהם כסף שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת הקרש האחר: וארבעין סמכיהון דכסף תרין סמכין תחות דפא חד ויתרין סמכין תחות דפא חד: כו ולירכתי המושכן ימה עשה עשה קרשים: ולירכתי המושכן ימה עשה עשה קרשים: ולספי משכנא מערבא עבד שתא דפין: כה ושני קרשים עשה למקצעת המושכן בירכתים: ושני קרשים עשה למקצעת המושכן בירכתים: ויתרין דפין עבד לזנות משכנא בסופיהון: כט והיו תואמם מלמטה ויחדו יהיו תמים אל־ראשו אל־הפסעת האחת בן עשה לשניהם לשני המקצעת: והיו תואמם מלמטה ויחדו יהיו תמים אל־ראשו אל־הפסעת האחת בן עשה לשניהם לשני המקצעת: והיו מכונין מלרע וכחדא הוו מכונין על רישה לעזקתא חדא כן עבד למרויהון לתרין זוגין: ל והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף עשר אדנים שני אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד: והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף עשר אדנים שני אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד: והיו תמניא דפין וסמכיהון דכסף שתא עשר סמכין תרין סמכין תחות דפא חד: לא ויעש בריחי עצי שטים חמשה לקרשי צלע־המושכן האחת: ויעש בריחי עצי שטים חמשה לקרשי צלע־המושכן האחת: ועבד עברי דאצי שטין חמשה לדפי סטר משכנא חד: לב וחמשה בריחים לקרשי צלע־המושכן השנית וחמשה בריחים לקרשי המושכן לירכתים ימה: וחמשה בריחים לקרשי צלע־המושכן השנית וחמשה בריחים לקרשי המושכן לירכתים ימה: וחמשה עברין לדפי סטר משכנא תניתא וחמשה עברין לדפי משכנא לסופיהון מערבא: לו ויעש את־הברית התיכן לבדל בתוך הקרשים מן־הקצה אל־הקצה: ויעש את־הברית התיכן לבדל בתוך הקרשים מן־הקצה אל־הקצה: ועבד ית עבדא מציעאה לאעבדא

בגו דפיא מן ספי לספי: לו ואת־הקרשים צפה זהב ואת־מבעתם עשה זהב בתים לבריהם ויצף את־הבריהם זהב: ואת־הקרשים צפה זהב ואת־מבעתם עשה זהב בתים לבריהם ויצף את־הבריהם זהב: וית דפיא חפא דהבא וית עזקתהון עבד דהבא אתרא לעבריא וחפא ית עבריא דהבא: לא ויעש את־הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה חשב עשה אתה פרכים: ויעש את־הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה חשב עשה אתה פרכים: ועבד ית פרכתא תכלא וארגנא וצבע זהב וכוז שזיר עובד אמן עבד ית צורת פרכין: לו ויעש לה ארבעה עמודי שטים ויצפם זהב וויהם זהב ויצק להם ארבעה אדני־כסף: ויעש לה ארבעה עמודי שטים ויצפם זהב וויהם זהב ויצק להם ארבעה אדני־כסף: ועבד לה ארבעה עמודי שטין וחפנן דהבא וויהון דהבא ואתיד להון ארבעה סמכין דכסף: לו ויעש מסף לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה רקם: ויעש מסף לפתח האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה רקם: ועבד פרסא לתרע משכנא תכלא וארגנא וצבע זהב וכוז שזיר עובד ציר: לה ואת־עמודיו חמשה ואת־ווייהם וצפה ראשיהם וחשקיהם זהב ואדניהם חמשה נחשת: ואת־עמודיו חמשה ואת־ווייהם וצפה ראשיהם וחשקיהם זהב ואדניהם חמשה נחשת: וית עמודיה חמשה וית וויהון וחפא וישיהון וכבושיהון דהבא וסמכיהון חמשה נחשא: פ א ויעש בצלאל את־הארן עצי שטים אמלים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ויעש בצלאל את־הארן עצי שטים אמלים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ועבד בצלאל ית ארונא דאצי שטין תרתין אמין ופלגא ארפה ואמתא ופלגא פתיה ואמתא ופלגא רומה: ב ויצפהו זהב טהור מבית ומחוץ ויעש לו זר זהב סביב: ויצפהו זהב טהור מבית ומחוץ ויעש לו זר זהב סביב: וחפיה דהב דכי מגו ומבדא ועבד לה דיר דהב סחור סחור: ג ויצק לו ארבע טבעת זהב על ארבע פעמיותיו ושתי טבעת על־צלעו האחת ושתי טבעת על־צלעו השנית: ויצק

לֹא אֲרַבַּע טַבַּעַת וְהָבָה עַל אֲרַבַּע פַּעֲמָתָיו וְשֵׁתִי טַבַּעַת
עַל־צִלְעוֹ הָאֶחָת וְשֵׁתִי טַבַּעַת עַל־צִלְעוֹ הַשְּׁנִיָּה: וְאֶתִּיד
לָהּ אֲרַבַּע עֲזָנוֹן דְּדָהֵב עַל אֲרַבַּע זְוִיָּה וְתַרְמִין עֲזָנוֹן עַל
סִטְרָה חֹד וְתַרְמִין עֲזָנוֹן עַל סִטְרָה תְּנִינָתָא: ד' וַיַּעַשׂ בְּדִי
עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצָּף אֹתָם וְהָבָה: וַיַּעַשׂ בְּדִי עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצָּף
אֹתָם וְהָבָה: וַעֲבַד אֲרִיחָי דְּאֵעִי שִׁטִּין וְחָפָא יְתֵהוּן דְּהִבָּא:
ה וַיִּבְנֵא אֶת־הַבָּדִים בְּטַבַּעַת עַל צִלְעַת הָאֶרֶץ לְשֵׁאת
אֶת־הָאֶרֶץ: וַיִּבְנֵא אֶת־הַבָּדִים בְּטַבַּעַת עַל צִלְעַת הָאֶרֶץ
לְשֵׁאת אֶת־הָאֶרֶץ: וְאָעַל יְת אֲרִיחָיָא בְּעֻזְקָתָא עַל סִטְרֵי
אֲרוֹנָא לְמַשֵּׁל יְת אֲרוֹנָא: ו' וַיַּעַשׂ כַּפְרָת וְהָבָה טְהוֹר
אֲמָתִים וְחֻצִי אֲרָבָה וְאֲמָה וְחֻצִי רַחֲבָה: וַיַּעַשׂ כַּפְרָת
וְהָבָה טְהוֹר אֲמָתִים וְחֻצִי אֲרָבָה וְאֲמָה וְחֻצִי רַחֲבָה: וַעֲבַד
כַּפְרָתָא דְּהֵב דְּכִי תַרְמִין אֲמִין וּפְלָגָא אֲרָבָה וְאֲמָתָא
וּפְלָגָא פְתִיחָה: ז' וַיַּעַשׂ שְׁנֵי כְרָבִים וְהָבָה מִקְשָׁה עוֹשָׂה
אֹתָם מִשְׁנֵי קְצוֹת הַכַּפְרָת: וַיַּעַשׂ שְׁנֵי כְרָבִים וְהָבָה מִקְשָׁה
עוֹשָׂה אֹתָם מִשְׁנֵי קְצוֹת הַכַּפְרָת: וַעֲבַד תַּרְנִין כְּרוּבִין דְּדָהֵב
נְגִיד עֲבַד יְתֵהוּן מִתַּרְנִין סִטְרֵי כַּפְרָתָא: ח כְּרוּב אֶחָד
מִקְצָה מִזָּה וְכְרוּב־אֶחָד מִקְצָה מִזָּה מוֹיֶה־כַּפְרָת עוֹשָׂה
אֶת־הַכְּרָבִים מִשְׁנֵי קְצוֹתָיו: כְּרוּב אֶחָד מִקְצָה מִזָּה
וְכְרוּב־אֶחָד מִקְצָה מִזָּה מוֹיֶה־כַּפְרָת עוֹשָׂה אֶת־הַכְּרָבִים
מִשְׁנֵי קְצוֹתָיו: כְּרוּבָא חֹד מִסִּטְרָא מִכָּא וְכְרוּבָא חֹד
מִסִּטְרָא מִכָּא מִן כַּפְרָתָא עֲבַד יְת כְּרוּבִיאָא מִתַּרְנִין סִטְרוֹהִי:
ט וַיִּהְיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשִׁי כְנָפִים לְמַעֲלָה סְכָכִים
בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפְרָת וּפְגִיָּהֶם אִישׁ אֶל־אֶחָיו אֶל־
הַכַּפְרָת הָיוּ פְּגִי הַכְּרָבִים: וַיִּהְיוּ הַכְּרָבִים פְּרָשִׁי כְנָפִים
לְמַעֲלָה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפְרָת וּפְגִיָּהֶם אִישׁ אֶל־
אֶחָיו אֶל־הַכַּפְרָת הָיוּ פְּגִי הַכְּרָבִים: וְהָיוּ כְרוּבִיאָא פְּרִיסִין
גְּדַפְיָהוֹן לְעֵלָא נְטִלִין בְּגַדְפִּיָּהוֹן עַל כַּפְרָתָא וְאַפִּיָּהוֹן חֹד
לְקַבֵּל חֹד לְקַבֵּל כַּפְרָתָא הָיוּ אֲפִי כְרוּבִיאָא: פ' וַיַּעַשׂ
אֶת־הַשְּׁלָחַן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמָתִים אֲרָבֹו וְאֲמָה רַחֲבֹו
וְאֲמָה וְחֻצִי קָמָתָא: וַיַּעַשׂ אֶת־הַשְּׁלָחַן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמָתִים
אֲרָבֹו וְאֲמָה רַחֲבֹו וְאֲמָה וְחֻצִי קָמָתָא: וַעֲבַד יְת כַּפְרָתָא
דְּאֵעִי שִׁטִּין תַּרְמִין אֲמִין אֲרָבָה וְאֲמָתָא פְתִיחָה וְאֲמָתָא
וּפְלָגָא רִמָּה: י' וַיִּצָּף אֹתָו וְהָבָה טְהוֹר וַיַּעַשׂ לֹו זֶר וְהָבָה
סְכִיב: וַיִּצָּף אֹתָו וְהָבָה טְהוֹר וַיַּעַשׂ לֹו זֶר וְהָבָה סְכִיב: וְחָפָא
יְתָה דְּהֵב דְּכִי וַעֲבַד לָהּ דִּיר דְּדָהֵב סְחֹר סְחֹר: י' וַיַּעַשׂ

לֹו מִסְגֶּרֶת טַפַּח סְכִיב וַיַּעַשׂ זֶר־וְהָבָה לְמִסְגֶּרֶתוֹ סְכִיב:
וַיַּעַשׂ לֹו מִסְגֶּרֶת טַפַּח סְכִיב וַיַּעַשׂ זֶר־וְהָבָה לְמִסְגֶּרֶתוֹ סְכִיב:
וַעֲבַד לָהּ גִּדְנָפָא רִמָּה פּוֹשְׁכָא סְחֹר סְחֹר וַעֲבַד דִּיר
דְּדָהֵב לְגִדְנָפָה סְחֹר סְחֹר: י' וַיִּצָּק לֹו אֲרַבַּע טַבַּעַת
וְהָבָה וַיִּתֵּן אֶת־הַטַּבַּעַת עַל אֲרַבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאֲרַבַּע
רִגְלָיו: וַיִּצָּק לֹו אֲרַבַּע טַבַּעַת וְהָבָה וַיִּתֵּן אֶת־הַטַּבַּעַת עַל
אֲרַבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאֲרַבַּע רִגְלָיו: וְאֶתִּיד לָהּ אֲרַבַּע עֲזָנוֹן
דְּדָהֵב וַיִּתֵּב יְת עֲזָקָתָא עַל אֲרַבַּע זְוִיָּה וְיִתָּא דִי לְאֲרַבַּע
רִגְלָוִהִי: י' לְעֻמַּת הַמִּסְגֶּרֶת הָיוּ הַטַּבַּעַת בָּתִּים לְכַדִּים
לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלָחַן: לְעֻמַּת הַמִּסְגֶּרֶת הָיוּ הַטַּבַּעַת בָּתִּים
לְכַדִּים לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלָחַן: לְקַבֵּל גִּדְנָפָא הָיוּ עֲזָקָתָא
אֶתְרָא לְאֲרִיחָיָא לְמַשֵּׁל יְת כַּפְרָתָא: ט' וַיַּעַשׂ אֶת־הַבָּדִים
עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצָּף אֹתָם וְהָבָה לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלָחַן: וַיַּעַשׂ
אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצָּף אֹתָם וְהָבָה לְשֵׁאת אֶת־
הַשְּׁלָחַן: וַעֲבַד יְת אֲרִיחָיָא דְּאֵעִי שִׁטִּין וְחָפָא יְתֵהוּן דְּהִבָּא
לְמַשֵּׁל יְת כַּפְרָתָא: ט' וַיַּעַשׂ אֶת־הַכְּלִים | אֲשֶׁר עַל־
הַשְּׁלָחַן אֶת־קַעֲרָתָיו וְאֶת־כַּפְתָּיו וְאֵת מִנְקִיָּתָיו וְאֵת
הַקְּשׁוֹת אֲשֶׁר יִסֹּף בָּהֶן וְהָבָה טְהוֹר: וַיַּעַשׂ אֶת־הַכְּלִים |
אֲשֶׁר עַל־הַשְּׁלָחַן אֶת־קַעֲרָתָיו וְאֶת־כַּפְתָּיו וְאֵת מִנְקִיָּתָיו
וְאֵת־הַקְּשׁוֹת אֲשֶׁר יִסֹּף בָּהֶן וְהָבָה טְהוֹר: וַעֲבַד יְת מִנְיָא
דִי עַל כַּפְרָתָא יְת מְגִיסוּחִי וְיְת בְּזִיכּוּהִי וְיְת מְכִילָתָה וְיְת
קְשׁוּתָא דִי יִתְנַסֵּף בָּהֶן דְּהֵב דְּכִי: פ

שְׁלִישׁ ז' וַיַּעַשׂ אֶת־הַמְּנִרָה וְהָבָה טְהוֹר מִקְשָׁה עוֹשָׂה
אֶת־הַמְּנִרָה יִרְכָה וְקִנָּה גְּבִיעִיָּה כַּפְתָּרִיָּה וּפְרִיחִיָּה
מִמְּנָה הָיוּ: וַיַּעַשׂ אֶת־הַמְּנִרָה וְהָבָה טְהוֹר מִקְשָׁה עוֹשָׂה
אֶת־הַמְּנִרָה יִרְכָה וְקִנָּה גְּבִיעִיָּה כַּפְתָּרִיָּה וּפְרִיחִיָּה מִמְּנָה
הָיוּ: וַעֲבַד יְת מִנְרָתָא דְּהֵב דְּכִי נְגִיד עֲבַד יְת מִנְרָתָא שִׁידָה
וְקִנָּה כְּלִידָהא חֲזוּרָהא וְשׁוֹשְׁנָהא מִנָּה הָיוּ: י" וַיַּעַשׂ
קָנִים יִצְאִים מִצְדֵּיָּה שְׁלִישָׁה | קִנֵּי מִנְרָה מִצְדֵּה הָאֶחָד
וְשְׁלִישָׁה קִנֵּי מִנְרָה מִצְדֵּה הַשְּׁנִי: וַיַּעַשׂ קָנִים יִצְאִים
מִצְדֵּיָּה שְׁלִישָׁה | קִנֵּי מִנְרָה מִצְדֵּה הָאֶחָד וְשְׁלִישָׁה קִנֵּי מִנְרָה
מִצְדֵּה הַשְּׁנִי: וְשִׁתָּא קִנֵּין נְפָקִין מִסִּטְרָהא תְּלָתָא קִנֵּי
מִנְרָתָא מִסִּטְרָה חֹד וְתְּלָתָא קִנֵּי מִנְרָתָא מִסִּטְרָה תְּנִינָתָא:
י" וַיַּעַשׂ גְּבִיעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כַּפְתָּר וּפְרִיחִי
וְשְׁלִישָׁה גְּבִיעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקִנָּה אֶחָד כַּפְתָּר וּפְרִיחִי
לְשֵׁשֶׁת תְּקִינִים הַיִּצְאִים מִן־הַמְּנִרָה: שְׁלִישָׁה גְּבִיעִים

מִשְׁקָרִים בַּקֶּנֶה הָאֶחָד כִּפְתָרוּ וּפָרְחָ וּשְׁלֹשָׁה גִבְעִים
 מִשְׁקָרִים בַּקֶּנֶה אֶחָד כִּפְתָרוּ וּפָרְחָ בֵּן לְשֵׁשֶׁת הַקֶּנִּים
 הַיֵּצְאִים מִן־הַמִּנְהָרָה: תִּלְתָּא כְּלִידִין מִצִּירִין בַּקֶּנֶה מִד חֲזוֹר
 וְשׁוּשׁן וְתִלְתָּא כְּלִידִין מִצִּירִין בַּקֶּנֶה מִד חֲזוֹר וְשׁוּשׁן בֵּן
 לְשֵׁשֶׁת קִנִּין דְּנִפְקִין מִן מִנְהָרָה: כ וּבַמִּנְהָרָה אֲרַבְעָה
 גִּבְעִים מִשְׁקָרִים כִּפְתָרְיָה וּפְרַחְיָה: וּבַמִּנְהָרָה אֲרַבְעָה
 גִּבְעִים מִשְׁקָרִים כִּפְתָרְיָה וּפְרַחְיָה: וּבַמִּנְהָרָה אֲרַבְעָה
 כְּלִידִין מִצִּירִין חֲזוֹרָהָ וְשׁוּשׁוֹנָהָ: כֹּא וּכְפָתֹר תִּחְתֹּ שְׁנֵי
 הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ וּכְפָתֹר תִּחְתֹּ שְׁנֵי הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ וּכְפָתֹר
 תִּחְתֹּ שְׁנֵי הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ לְשֵׁשֶׁת הַקֶּנִּים הַיֵּצְאִים מִמִּנְהָ:
 וּכְפָתֹר תִּחְתֹּ שְׁנֵי הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ וּכְפָתֹר תִּחְתֹּ שְׁנֵי הַקֶּנִּים
 מִמִּנְהָ וּכְפָתֹר תִּחְתֹּ שְׁנֵי הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ לְשֵׁשֶׁת הַקֶּנִּים
 הַיֵּצְאִים מִמִּנְהָ: וְחֲזוֹר תַּחֲתֹ תְרִין קִנִּין מִנְהָ וְחֲזוֹר תַּחֲתֹ
 תְרִין קִנִּין מִנְהָ וְחֲזוֹר תַּחֲתֹ תְרִין קִנִּין מִנְהָ לְשֵׁשֶׁת קִנִּין
 דְּנִפְקִין מִנְהָ: כב כִּפְתָרְיָהֶם וּקְנָתָם מִמִּנְהָ הָיוּ כְּלָהּ
 מִקִּשָּׁה אַחַת זָהָב טָהוֹר: כִּפְתָרְיָהֶם וּקְנָתָם מִמִּנְהָ הָיוּ
 כְּלָהּ מִקִּשָּׁה אַחַת זָהָב טָהוֹר: חֲזוֹרִיהוֹן וּקְנִיָּהוֹן מִנְהָ הָיוּ
 כְּלָהּ נְגִידָא חֲדָא דְּהַב דְּכִי: כג וַיַּעַשׂ אֶת־גִּרְתִּיָּה שְׁבָעָה
 וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחֲתֻלְתֶּיהָ זָהָב טָהוֹר: וַיַּעַשׂ אֶת־גִּרְתִּיָּה שְׁבָעָה
 וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחֲתֻלְתֶּיהָ זָהָב טָהוֹר: וַיַּעַשׂ אֶת־גִּרְתִּיָּה שְׁבָעָה
 וּבְכִיתָהָ וּמִחֲתִיתָהָ דְּהַב דְּכִי: כד כִּכְרָ זָהָב טָהוֹר
 עָשָׂה אֹתָהּ וְאֵת כְּלִיָּלֶיהָ: כִּכְרָ זָהָב טָהוֹר עָשָׂה אֹתָהּ
 וְאֵת כְּלִיָּלֶיהָ: כִּכְרָ דְּהַב דְּכִי עֲבַד יְתָה וְיָת כֹּל מִנְהָ: כה
 וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת עֲצֵי שִׁטִּים אִמָּה אֲרָבָּ
 וְאִמָּה רַחְבּוֹ רְבֹעַ וְאִמָּתִים קָמְתוּ מִמֶּנּוּ הָיוּ קִרְנָתָיו:
 וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת עֲצֵי שִׁטִּים אִמָּה אֲרָבָּ וְאִמָּה
 רַחְבּוֹ רְבֹעַ וְאִמָּתִים קָמְתוּ מִמֶּנּוּ הָיוּ קִרְנָתָיו: וַיַּעַשׂ
 מִדְּבָחָא דְקִטְרָת בּוֹסְמִיָּא דְעֲצֵי שִׁטִּין אִמָּתָא אֲרָבָּ וְאִמָּתָא
 פְּתִיָּה מִרְבַּע וְתַרְמִין אִמִּין רֹמָה מִנְהָ הָיוּ קִרְנָתָיו: כו וַיִּצָּף
 אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־גִּנּוֹ וְאֶת־קִירָתוֹ סָבִיב וְאֶת־קִרְנָתָיו
 וַיַּעַשׂ לוֹ זָר וְזָהָב סָבִיב: וַיִּצָּף אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־גִּנּוֹ
 וְאֶת־קִירָתוֹ סָבִיב וְאֶת־קִרְנָתָיו וַיַּעַשׂ לוֹ זָר וְזָהָב סָבִיב:
 וַיַּעַשׂ אֶת־הַזָּהָב דְּכִי יָת אֲגָרָה וְיָת כְּתוּלָהּ סָחֹר וְיָת
 וְיָת קִרְנָתָהּ וַיַּעַשׂ לָהּ דִּיר דְּדָבָה סָחֹר וְיָת וְיָת
 מִבְּעֵלֶת זָהָב עָשָׂה־לָּהּ: ז מִתַּחַת לָזוֹר עַל שְׁתֵּי צִלְעֹתָיו
 עַל שְׁנֵי צִדָּיו לְבָתִּים לְבָתִּים לְשֵׁשֶׁת אֹתוֹ בָּהֶם: וְשֵׁתִי

רַבִּיעִי א וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה עֲצֵי שִׁטִּים חֲמֹשׁ אֲמוֹת
 אֲרָבָּ וְחֲמֵשׁ־אֲמוֹת רַחְבּוֹ רְבֹעַ וְשִׁלֹּשׁ אֲמוֹת קָמְתוֹ:
 וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה עֲצֵי שִׁטִּים חֲמֹשׁ אֲמוֹת אֲרָבָּ
 וְחֲמֵשׁ־אֲמוֹת רַחְבּוֹ רְבֹעַ וְשִׁלֹּשׁ אֲמוֹת קָמְתוֹ: וַיַּעַשׂ
 מִדְּבָחָא דְעֹלָתָא דְעֲצֵי שִׁטִּין חֲמֵשׁ אִמִּין אֲרָבָּ וְחֲמֵשׁ
 אִמִּין פְּתִיָּה מִרְבַּע וְתִלְתָּא אִמִּין רֹמָה: כז וַיַּעַשׂ קִרְנָתָיו
 עַל אֲרַבַּע פְּתָתָיו מִמֶּנּוּ הָיוּ קִרְנָתָיו וַיִּצָּף אֹתוֹ נְחֹשֶׁת:
 וַיַּעַשׂ קִרְנָתָיו עַל אֲרַבַּע פְּתָתָיו מִמֶּנּוּ הָיוּ קִרְנָתָיו וַיִּצָּף אֹתוֹ
 נְחֹשֶׁת: וַיַּעַשׂ קִרְנָתָיו עַל אֲרַבַּע פְּתָתָיו מִמֶּנּוּ הָיוּ קִרְנָתָיו
 וַיִּצָּף אֹתוֹ נְחֹשֶׁת: ז וַיַּעַשׂ אֶת־כְּלִיָּלֶי הַמִּזְבֵּחַ אֶת־
 הַסִּפִּירָת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־
 הַמִּחְתָּת כְּלִיָּלֶי עָשָׂה נְחֹשֶׁת: וַיַּעַשׂ אֶת־כְּלִיָּלֶי
 הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הַסִּפִּירָת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ אֶת־
 הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַמִּחְתָּת כְּלִיָּלֶי עָשָׂה נְחֹשֶׁת: וַיַּעַשׂ יָת כֹּל
 מִנִּי מִדְּבָחָא יָת פִּסְכִּיתְרוּתָא וְיָת מִגְרוּפִּיתָא וְיָת מִזְבֵּחַ
 יָת צִנּוּרִיתָא וְיָת מִחֲתִיתָא כֹּל מִנְהָ עֲבַד נְחֹשֶׁת: ח וַיַּעַשׂ
 לַמִּזְבֵּחַ מִכְּבָר מַעֲשֵׂה רִשֶׁת נְחֹשֶׁת תַּחַת כִּרְכָּבוֹ
 מִלְּמִטָּה עַד־חֲצִי: וַיַּעַשׂ לַמִּזְבֵּחַ מִכְּבָר מַעֲשֵׂה רִשֶׁת
 נְחֹשֶׁת תַּחַת כִּרְכָּבוֹ מִלְּמִטָּה עַד־חֲצִי: וַיַּעַשׂ לַמִּדְּבָחָא
 סָרְדָא עֹבֵד מִצְדָּתָא דְנִחְשָׁא תַּחֲתֹ סוּכְבָּה מִלְרַע עַד
 פְּלָגָה: ה וַיִּצָּק אֲרַבַּע טַבָּעֹת בְּאֲרַבַּע הַקְּצוֹת לַמִּכְבָּר
 הַנְּחֹשֶׁת בָּתִּים לְבָדִּים: וַיִּצָּק אֲרַבַּע טַבָּעֹת בְּאֲרַבַּע
 הַקְּצוֹת לַמִּכְבָּר הַנְּחֹשֶׁת בָּתִּים לְבָדִּים: וְאִתִּיד אֲרַבַּע
 עֲזָקָתָא בְּאֲרַבַּע סִטְרָתָא לְסָרְדָא דְנִחְשָׁא אֶתְרָא לְאִרְחִיָּא:
 וַיַּעַשׂ אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצָּף אֹתָם נְחֹשֶׁת: וַיַּעַשׂ

מִשְׁקָרִים בַּקֶּנֶה הָאֶחָד כִּפְתָרוּ וּפָרְחָ וּשְׁלֹשָׁה גִבְעִים
 מִשְׁקָרִים בַּקֶּנֶה אֶחָד כִּפְתָרוּ וּפָרְחָ בֵּן לְשֵׁשֶׁת הַקֶּנִּים
 הַיֵּצְאִים מִן־הַמִּנְהָרָה: תִּלְתָּא כְּלִידִין מִצִּירִין בַּקֶּנֶה מִד חֲזוֹר
 וְשׁוּשׁן וְתִלְתָּא כְּלִידִין מִצִּירִין בַּקֶּנֶה מִד חֲזוֹר וְשׁוּשׁן בֵּן
 לְשֵׁשֶׁת קִנִּין דְּנִפְקִין מִן מִנְהָרָה: כ וּבַמִּנְהָרָה אֲרַבְעָה
 גִּבְעִים מִשְׁקָרִים כִּפְתָרְיָה וּפְרַחְיָה: וּבַמִּנְהָרָה אֲרַבְעָה
 גִּבְעִים מִשְׁקָרִים כִּפְתָרְיָה וּפְרַחְיָה: וּבַמִּנְהָרָה אֲרַבְעָה
 כְּלִידִין מִצִּירִין חֲזוֹרָהָ וְשׁוּשׁוֹנָהָ: כֹּא וּכְפָתֹר תִּחְתֹ שְׁנֵי
 הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ וּכְפָתֹר תִּחְתֹ שְׁנֵי הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ וּכְפָתֹר
 תִּחְתֹ שְׁנֵי הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ לְשֵׁשֶׁת הַקֶּנִּים הַיֵּצְאִים מִמִּנְהָ:
 וּכְפָתֹר תִּחְתֹ שְׁנֵי הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ וּכְפָתֹר תִּחְתֹ שְׁנֵי הַקֶּנִּים
 מִמִּנְהָ וּכְפָתֹר תִּחְתֹ שְׁנֵי הַקֶּנִּים מִמִּנְהָ לְשֵׁשֶׁת הַקֶּנִּים
 הַיֵּצְאִים מִמִּנְהָ: וְחֲזוֹר תַּחֲתֹ תְרִין קִנִּין מִנְהָ וְחֲזוֹר תַּחֲתֹ
 תְרִין קִנִּין מִנְהָ וְחֲזוֹר תַּחֲתֹ תְרִין קִנִּין מִנְהָ לְשֵׁשֶׁת קִנִּין
 דְּנִפְקִין מִנְהָ: כב כִּפְתָרְיָהֶם וּקְנָתָם מִמִּנְהָ הָיוּ כְּלָהּ
 מִקִּשָּׁה אַחַת זָהָב טָהוֹר: כִּפְתָרְיָהֶם וּקְנָתָם מִמִּנְהָ הָיוּ
 כְּלָהּ מִקִּשָּׁה אַחַת זָהָב טָהוֹר: חֲזוֹרִיהוֹן וּקְנִיָּהוֹן מִנְהָ הָיוּ
 כְּלָהּ נְגִידָא חֲדָא דְּהַב דְּכִי: כג וַיַּעַשׂ אֶת־גִּרְתִּיָּה שְׁבָעָה
 וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחֲתֻלְתֶּיהָ זָהָב טָהוֹר: וַיַּעַשׂ אֶת־גִּרְתִּיָּה שְׁבָעָה
 וּמִלְקָחֶיהָ וּמִחֲתֻלְתֶּיהָ זָהָב טָהוֹר: וַיַּעַשׂ אֶת־גִּרְתִּיָּה שְׁבָעָה
 וּבְכִיתָהָ וּמִחֲתִיתָהָ דְּהַב דְּכִי: כד כִּכְרָ זָהָב טָהוֹר
 עָשָׂה אֹתָהּ וְאֵת כְּלִיָּלֶיהָ: כִּכְרָ זָהָב טָהוֹר עָשָׂה אֹתָהּ
 וְאֵת כְּלִיָּלֶיהָ: כִּכְרָ דְּהַב דְּכִי עֲבַד יְתָה וְיָת כֹּל מִנְהָ: כה
 וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת עֲצֵי שִׁטִּים אִמָּה אֲרָבָּ
 וְאִמָּה רַחְבּוֹ רְבֹעַ וְאִמָּתִים קָמְתוּ מִמֶּנּוּ הָיוּ קִרְנָתָיו:
 וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת עֲצֵי שִׁטִּים אִמָּה אֲרָבָּ וְאִמָּה
 רַחְבּוֹ רְבֹעַ וְאִמָּתִים קָמְתוּ מִמֶּנּוּ הָיוּ קִרְנָתָיו: וַיַּעַשׂ
 מִדְּבָחָא דְקִטְרָת בּוֹסְמִיָּא דְעֲצֵי שִׁטִּין אִמָּתָא אֲרַבָּ וְאִמָּתָא
 פְּתִיָּה מִרְבַּע וְתַרְמִין אִמִּין רֹמָה מִנְהָ הָיוּ קִרְנָתָיו: כו וַיִּצָּף
 אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־גִּנּוֹ וְאֶת־קִירָתוֹ סָבִיב וְאֶת־קִרְנָתָיו
 וַיַּעַשׂ לוֹ זָר וְזָהָב סָבִיב: וַיִּצָּף אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־גִּנּוֹ
 וְאֶת־קִירָתוֹ סָבִיב וְאֶת־קִרְנָתָיו וַיַּעַשׂ לוֹ זָר וְזָהָב סָבִיב:
 וַיַּעַשׂ אֶת־הַזָּהָב דְּכִי יָת אֲגָרָה וְיָת כְּתוּלָהּ סָחֹר וְיָת
 וְיָת קִרְנָתָהּ וַיַּעַשׂ לָהּ דִּיר דְּדָבָה סָחֹר וְיָת וְיָת
 מִבְּעֵלֶת זָהָב עָשָׂה־לָּהּ: ז מִתַּחַת לָזוֹר עַל שְׁתֵּי צִלְעֹתָיו
 עַל שְׁנֵי צִדָּיו לְבָתִּים לְבָתִּים לְשֵׁשֶׁת אֹתוֹ בָּהֶם: וְשֵׁתִי

לִיָּצִי בִידָא דְאִיתְמַר בַּר אֱהֶרֶן פְּהֵנָא: כַּב וּבְצִלְאֵל
בְּיֹאֲרִי בְּיָחִיור לְמִטָּה יְהוּדָה עֲשֵׂה אֶת כְּלֵי־אֲשֶׁר־צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וּבְצִלְאֵל בְּיֹאֲרִי בְּיָחִיור לְמִטָּה יְהוּדָה
עֲשֵׂה אֶת כְּלֵי־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וּבְצִלְאֵל בַּר
אֲוִירִי בַר חֹזֵר לִשְׁבֹּטָא דִּיהוּדָה עֶבֶד יְתִי כֹל דִּי פִקִּיד יִי יֵת
מֹשֶׁה: כֵּן וְאֵתוּ אֶהְיֵא בְּיֹאֲחִיסְמָךְ לְמִטָּה־דְּרֵן חֲרָשׁ
וְחֶשֶׁב וְרָקִם בְּתִכְלֵת וּבְאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבִשְׂשׁ:
וְאֵתוּ אֶהְיֵא בְּיֹאֲחִיסְמָךְ לְמִטָּה־דְּרֵן חֲרָשׁ וְחֶשֶׁב וְרָקִם
בְּתִכְלֵת וּבְאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבִשְׂשׁ: וְעַמָּה אֶהְיֵא
בַּר אֲחִיסְמָךְ לִשְׁבֹּטָא דְדָן נָגַר וְאָמֵן וְצִיר בְּתִכְלָא
וּבְאַרְגָּמָא וּבְצֶבַע וְזוּרִי וּבְכוּצָא: ס כִּר כְּלִי־הַזֶּהֱבָה הָעֲשׂוּיָה
לְמִלְאכָה כָּכֵל מְלֹאכֶת הַקֹּדֶשׁ וַיְהִי | זָהָב הַתְּנוּפָה
תִּשְׁעֵי וְעֶשְׂרִים כֶּכָר וְשֶׁבַע מֵאוֹת וְשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל
הַקֹּדֶשׁ: כְּלִי־הַזֶּהֱבָה הָעֲשׂוּיָה לְמִלְאכָה כָּכֵל מְלֹאכֶת הַקֹּדֶשׁ
וַיְהִי | זָהָב הַתְּנוּפָה תִּשְׁעֵי וְעֶשְׂרִים כֶּכָר וְשֶׁבַע מֵאוֹת
וְשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ: כֹּל דְּהֵבָא דְאֵתְעֵבֵד לְעִבְדֵּי
כָּכֵל עֲבִידַת קוּדְשָׁא וְהוּהּ דְּהֵב אֲרָמוּתָא עֲסָרִין וְתִשְׁעֵי
כֶּכָרִין וְשֶׁבַע מֵאָה וְתַלְתִּין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא:
כֵּן וְכִסְף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת כֶּכָר וְאַלְף וְשֶׁבַע מֵאוֹת
וְחִמְשָׁה וְשִׁבְעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ: וְכִסְף פְּקוּדֵי
הָעֵדָה מֵאֵת כֶּכָר וְאַלְף וְשֶׁבַע מֵאוֹת וְחִמְשָׁה וְשִׁבְעִים
שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ: וְכִסְף מְנִיגֵי כְּנֻשָּׁתָא מֵאָה כֶּכָרִין
וְאַלְף וְשֶׁבַע מֵאָה וְשִׁבְעִין וְחִמְשָׁא סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא:
כֵּן בִּקְעָה לְגִלְגָּלֵת מִחֻצֵּית הַשֶּׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ לְכָל
הַעֲבָר עַל־הַפְּקָדִים מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה לְשִׁישׁ־
מֵאוֹת אֶלֶף וְשִׁלְשֵׁת אֲלָפִים וְחִמְשׁ מֵאוֹת וְחִמְשִׁים:
בִּקְעָה לְגִלְגָּלֵת מִחֻצֵּית הַשֶּׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ לְכָל הַעֲבָר
עַל־הַפְּקָדִים מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה לְשִׁישׁ־מֵאוֹת אֶלֶף
וְשִׁלְשֵׁת אֲלָפִים וְחִמְשׁ מֵאוֹת וְחִמְשִׁים: תִּקְלָא לְגִלְגָּלֵתָא
פְּלָגוֹת סֻלְעָא בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא לְכָל דְּעֵבֵר עַל מְנִיגָא מִבַּר
עֲסָרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא לְשִׁית מֵאָה וְתַלְתָּא אֲלָפִין וְחִמְשׁ
מֵאָה וְחִמְשִׁין: כֵּן וַיְהִי מֵאֵת כֶּכָר הַכֶּסֶף לְצִקְתָּא אֵת
אֲדִנִּי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדִנִּי הַפִּרְכָּת מֵאֵת אֲדִנִּים לְמֵאֵת
הַכֶּכֶר כֶּכָר לְאֲדִנִּי: וַיְהִי מֵאֵת כֶּכָר הַכֶּסֶף לְצִקְתָּא אֵת אֲדִנִּי
הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדִנִּי הַפִּרְכָּת מֵאֵת אֲדִנִּים לְמֵאֵת הַכֶּכֶר כֶּכָר
לְאֲדִנִּי: וְהוּהּ מֵאָה כֶּכָרִין דְּכִסְף לְאַתְכָּא יֵת סִמְכִי קוּדְשָׁא

פ

חִמְשִׁי ב' וַיַּעַשׂ אֶת־הָאֶפֶד וְזָהָב תִּכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת
שָׁנִי וְעֶשֶׂשׁ מִשּׁוֹר: וַיַּעַשׂ אֶת־הָאֶפֶד וְזָהָב תִּכְלֵת וְאַרְגָּמָן
וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְעֶשֶׂשׁ מִשּׁוֹר: וַעֲבַד יֵת אֶפֶדָא דְּהֵבָא תִּקְלָא
וְאַרְגָּמָא וְצֶבַע וְזוּרִי וּכְזִיר: ג וַיִּרְקְעוּ אֶת־פְּתֵי
הַזָּהָב וַיִּקְצֹץ פְּתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹךְ הַתִּכְלֵת וּבְתוֹךְ
הָאַרְגָּמָן וּבְתוֹךְ תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְתוֹךְ הָעֶשֶׂשׁ מַעֲשֵׂה

לִיָּצִי בִידָא דְאִיתְמַר בַּר אֱהֶרֶן פְּהֵנָא: כַּב וּבְצִלְאֵל
בְּיֹאֲרִי בְּיָחִיור לְמִטָּה יְהוּדָה עֲשֵׂה אֶת כְּלֵי־אֲשֶׁר־צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וּבְצִלְאֵל בְּיֹאֲרִי בְּיָחִיור לְמִטָּה יְהוּדָה
עֲשֵׂה אֶת כְּלֵי־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וּבְצִלְאֵל בַּר
אֲוִירִי בַר חֹזֵר לִשְׁבֹּטָא דִּיהוּדָה עֶבֶד יְתִי כֹל דִּי פִקִּיד יִי יֵת
מֹשֶׁה: כֵּן וְאֵתוּ אֶהְיֵא בְּיֹאֲחִיסְמָךְ לְמִטָּה־דְּרֵן חֲרָשׁ
וְחֶשֶׁב וְרָקִם בְּתִכְלֵת וּבְאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבִשְׂשׁ:
וְאֵתוּ אֶהְיֵא בְּיֹאֲחִיסְמָךְ לְמִטָּה־דְּרֵן חֲרָשׁ וְחֶשֶׁב וְרָקִם
בְּתִכְלֵת וּבְאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבִשְׂשׁ: וְעַמָּה אֶהְיֵא
בַּר אֲחִיסְמָךְ לִשְׁבֹּטָא דְדָן נָגַר וְאָמֵן וְצִיר בְּתִכְלָא
וּבְאַרְגָּמָא וּבְצֶבַע וְזוּרִי וּבְכוּצָא: ס כִּר כְּלִי־הַזֶּהֱבָה הָעֲשׂוּיָה
לְמִלְאכָה כָּכֵל מְלֹאכֶת הַקֹּדֶשׁ וַיְהִי | זָהָב הַתְּנוּפָה
תִּשְׁעֵי וְעֶשְׂרִים כֶּכָר וְשֶׁבַע מֵאוֹת וְשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל
הַקֹּדֶשׁ: כְּלִי־הַזֶּהֱבָה הָעֲשׂוּיָה לְמִלְאכָה כָּכֵל מְלֹאכֶת הַקֹּדֶשׁ
וַיְהִי | זָהָב הַתְּנוּפָה תִּשְׁעֵי וְעֶשְׂרִים כֶּכָר וְשֶׁבַע מֵאוֹת
וְשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ: כֹּל דְּהֵבָא דְאֵתְעֵבֵד לְעִבְדֵּי
כָּכֵל עֲבִידַת קוּדְשָׁא וְהוּהּ דְּהֵב אֲרָמוּתָא עֲסָרִין וְתִשְׁעֵי
כֶּכָרִין וְשֶׁבַע מֵאָה וְתַלְתִּין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא:
כֵּן וְכִסְף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת כֶּכָר וְאַלְף וְשֶׁבַע מֵאוֹת
וְחִמְשָׁה וְשִׁבְעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ: וְכִסְף פְּקוּדֵי
הָעֵדָה מֵאֵת כֶּכָר וְאַלְף וְשֶׁבַע מֵאוֹת וְחִמְשָׁה וְשִׁבְעִים
שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ: וְכִסְף מְנִיגֵי כְּנֻשָּׁתָא מֵאָה כֶּכָרִין
וְאַלְף וְשֶׁבַע מֵאָה וְשִׁבְעִין וְחִמְשָׁא סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא:
כֵּן בִּקְעָה לְגִלְגָּלֵת מִחֻצֵּית הַשֶּׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ לְכָל
הַעֲבָר עַל־הַפְּקָדִים מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה לְשִׁישׁ־
מֵאוֹת אֶלֶף וְשִׁלְשֵׁת אֲלָפִים וְחִמְשׁ מֵאוֹת וְחִמְשִׁים:
בִּקְעָה לְגִלְגָּלֵת מִחֻצֵּית הַשֶּׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ לְכָל הַעֲבָר
עַל־הַפְּקָדִים מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה לְשִׁישׁ־מֵאוֹת אֶלֶף
וְשִׁלְשֵׁת אֲלָפִים וְחִמְשׁ מֵאוֹת וְחִמְשִׁים: תִּקְלָא לְגִלְגָּלֵתָא
פְּלָגוֹת סֻלְעָא בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא לְכָל דְּעֵבֵר עַל מְנִיגָא מִבַּר
עֲסָרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא לְשִׁית מֵאָה וְתַלְתָּא אֲלָפִין וְחִמְשׁ
מֵאָה וְחִמְשִׁין: כֵּן וַיְהִי מֵאֵת כֶּכָר הַכֶּסֶף לְצִקְתָּא אֵת
אֲדִנִּי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדִנִּי הַפִּרְכָּת מֵאֵת אֲדִנִּים לְמֵאֵת
הַכֶּכֶר כֶּכָר לְאֲדִנִּי: וַיְהִי מֵאֵת כֶּכָר הַכֶּסֶף לְצִקְתָּא אֵת אֲדִנִּי
הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדִנִּי הַפִּרְכָּת מֵאֵת אֲדִנִּים לְמֵאֵת הַכֶּכֶר כֶּכָר
לְאֲדִנִּי: וְהוּהּ מֵאָה כֶּכָרִין דְּכִסְף לְאַתְכָּא יֵת סִמְכִי קוּדְשָׁא

וַיְהִי־לָהֶם׃ וְהַטּוֹר הַשֵּׁנִי נִפְדָּה סָפִיר וַיְהִי־לָהֶם׃ וְסִדְרָא תִּנְיָנָא
אֲזֻמְרָגִידִין שְׂבֻזִּין וְסִבְקָלוֹס׃ יֵב וְהַטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לָשֵׁם
שְׁבוֹ וְאַחֲלָמָה׃ וְהַטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לָשֵׁם שְׁבוֹ וְאַחֲלָמָה׃
וְסִדְרָא תְּלִיתָאָה קִנְפִּירי טְרָקִינָא וְעֵין עֲגֻלָּא׃ יֵב וְהַטּוֹר
הַרְבִּיעִי תְּרִשִׁישׁ שְׁהֶם וַיִּשְׁפָּה מוֹסְכַת מוֹשְׁבַתָּה וְהֵב
בְּמִלְאָתָם׃ וְהַטּוֹר הַרְבִּיעִי תְּרִשִׁישׁ שְׁהֶם וַיִּשְׁפָּה מוֹסְכַת
מוֹשְׁבַתָּה וְהֵב בְּמִלְאָתָם׃ וְסִדְרָא רִבְעֵאָה כְּרוֹם יִמָּא
וּבּוֹרְלָא וּפְנִתְרִי מִשְׁקָעַן מִרְמָעַן דְּדֵהֵב בְּאַשְׁלֻמוֹתֵהוּן׃
ד' וְהָאֲבָנִים עַל־שְׁמֹת בְּגִי־יִשְׂרָאֵל הָנָה שְׁתֵּים עָשָׂרָה
עַל־שְׁמֹתָם פְּתוּחֵי חֹתֶם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ לִשְׁנַיִם עָשָׂר
שָׁבֹט׃ וְהָאֲבָנִים עַל־שְׁמֹת בְּגִי־יִשְׂרָאֵל הָנָה שְׁתֵּים עָשָׂרָה
עַל־שְׁמֹתָם פְּתוּחֵי חֹתֶם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ לִשְׁנַיִם עָשָׂר שָׁבֹט׃
וְאֲבָנָיָה עַל שְׁמֹתָה בְּגִי יִשְׂרָאֵל אֵינִן תִּרְמִי עֲסָרִי עַל
שְׁמֵהֶתֵהוּן כֶּתֶב מִפְּרֹשׁ כְּגִלּוֹף דְּעֻקָּא גְּבֵר עַל שְׁמָה לְתַרְיִן
עֶסֶר שָׁבִטִין׃ יו וַיַּעֲשׂוּ עַל־הַחֹשֶׁן שְׂרָשֶׁרֶת גְּבֻלַת
מַעֲשָׂה עֶבֶת וְהֵב טָהוֹר׃ וַיַּעֲשׂוּ עַל־הַחֹשֶׁן שְׂרָשֶׁרֶת גְּבֻלַת
מַעֲשָׂה עֶבֶת וְהֵב טָהוֹר׃ וַעֲבָדוּ עַל חוֹשֶׁנָּא תְּפִין מִתְחַמֵּן
עוֹבֵד גְּדִילּוֹ דְּהֵב דְּכִי׃ יז וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי מוֹשְׁבַתָּה וְהֵב
וּשְׁתֵּי מְבַעַת וְהֵב וַיִּתְּנוּ אֶת־שְׁתֵּי הַמְּבַעַת עַל־שְׁנֵי
קְצוֹת הַחֹשֶׁן׃ וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי מוֹשְׁבַתָּה וְהֵב וּשְׁתֵּי מְבַעַת וְהֵב
וַיִּתְּנוּ אֶת־שְׁתֵּי הַמְּבַעַת עַל־שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן׃ וַעֲבָדוּ
תִּרְמִין מִרְמָעַן דְּדֵהֵב וְתִרְמִין עֻזְן דְּדֵהֵב וַיְהִיבּוּ יֵת תִּרְמִין
עֻזְקָתָה עַל תִּרְיִן סְטִירִי חוֹשֶׁנָּא׃ יח וַיִּתְּנוּ שְׁתֵּי הָעֵבֶכֶת
הַזֹּהֵב עַל־שְׁתֵּי הַמְּבַעַת עַל־קְצוֹת הַחֹשֶׁן׃ וַיִּתְּנוּ שְׁתֵּי
הָעֵבֶכֶת הַזֹּהֵב עַל־שְׁתֵּי הַמְּבַעַת עַל־קְצוֹת הַחֹשֶׁן׃ וַיְהִיבּוּ
תִּרְמִין גְּדִילְתָּא דְּדֵהֵב עַל תִּרְמִין עֻזְקָתָה עַל סְטִירִי חוֹשֶׁנָּא׃
יח וְאֵת שְׁתֵּי קְצוֹת שְׁתֵּי הָעֵבֶכֶת נָתַנוּ עַל־שְׁתֵּי
הַמְּשֻׁבָּצֹת וַיִּתְּנֵם עַל־כִּתְּפַת הָאָפֶד אֶל־מֹול פְּנִי׃ וְאֵת
שְׁתֵּי קְצוֹת שְׁתֵּי הָעֵבֶכֶת נָתַנוּ עַל־שְׁתֵּי הַמְּשֻׁבָּצֹת וַיִּתְּנֵם
עַל־כִּתְּפַת הָאָפֶד אֶל־מֹול פְּנִי׃ וְזֵת תִּרְמִין גְּדִילְתָּא דְּעַל
תִּרְמִין סְטִירִי וַיְהִיבּוּ עַל תִּרְמִין מִרְמָצָתָה וַיְהִיבּוּ עַל
כִּתְּפֵי אֲפֻדָּא לְקַבֵּל אֲפֻדֵּי׃ יט וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי מְבַעַת וְהֵב
וַיִּשְׁיִמוּ עַל־שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן עַל־שְׁפָתָהּ אֲשֶׁר אֶל־עֶבֶר
הָאָפֶד בֵּיתָה׃ וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי מְבַעַת וְהֵב וַיִּשְׁיִמוּ עַל־שְׁנֵי
קְצוֹת הַחֹשֶׁן עַל־שְׁפָתָהּ אֲשֶׁר אֶל־עֶבֶר הָאָפֶד בֵּיתָה׃ וַעֲבָדוּ
תִּרְמִין עֻזְן דְּדֵהֵב וַיִּשְׁוִיאוּ עַל תִּרְיִן סְטִירִי חוֹשֶׁנָּא עַל

אֶת־הַכֶּתֶנֶת שֶׁשׁ מַעֲשֶׂה אֹרֵג לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: וַיַּעֲשׂוּ
אֶת־הַכֶּתֶנֶת שֶׁשׁ מַעֲשֶׂה אֹרֵג לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: וַעֲבָדוּ יָת
כְּתוּבִין דְּבוּצָא עוֹבֵד מְחִי לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: כֹּה וְאֵת
הַמִּצְנֶפֶת שֶׁשׁ וְאֶת־פָּאָרִי הַמִּנְבֶּעֶת שֶׁשׁ וְאֶת־מִכְנָסִי
הַבָּד שֶׁשׁ מִשְׁוֹר: וְאֵת הַמִּצְנֶפֶת שֶׁשׁ וְאֶת־פָּאָרִי הַמִּנְבֶּעֶת
שֶׁשׁ וְאֶת־מִכְנָסִי הַבָּד שֶׁשׁ מִשְׁוֹר: וְיָת מִצְנֶפֶת דְּבוּצָא
וְיָת שִׁבַּח כּוֹבְעִיא דְּבוּצָא וְיָת מִכְנָסִי בּוּצָא דְּבוּצָא שְׁוִיר:
כֹּה וְאֶת־הָאֲבֵנִים שֶׁשׁ מִשְׁוֹר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת
שָׁנִי מַעֲשֶׂה רָקֵם פֶּאֶשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאֶת־
הָאֲבֵנִים שֶׁשׁ מִשְׁוֹר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מַעֲשֶׂה
רָקֵם פֶּאֶשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְיָת הַמִּנָּא דְּבוּצָא שְׁוִיר
וְתַכְלֵא וְאַרְגָּמָא וְצִבֵּעַ וְהוֹרִי עוֹבֵד צִיר קָמָא דִּי פִקִּיד יִי
יָת מֹשֶׁה: ס וַיַּעֲשׂוּ אֶת־צִיץ נֹר־הַקֹּדֶשׁ וְהָב טָהוֹר
וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב פִּתּוּחִי חוֹתֵם קֹדֶשׁ לַיהוָה: וַיַּעֲשׂוּ
אֶת־צִיץ נֹר־הַקֹּדֶשׁ וְהָב טָהוֹר וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב פִּתּוּחִי
חוֹתֵם קֹדֶשׁ לַיהוָה: וַעֲבָדוּ יָת צִיצָא כְּלִילָא קֹדֶשׁא דְּהָב
דְּכִי וְכִתְבוּ צִלּוּהִי גְלִיפִין כְּתָב מִפְּרֵשׁ קֹדֶשׁ לִי: לֹא וַיִּתְּנוּ
עָלָיו פִּתִּיל תְּכֵלֶת לְתֵת עַל־הַמִּצְנֶפֶת מְלֻמָּעָה פֶּאֶשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶ׈ה: וַיִּתְּנוּ עָלָיו פִּתִּיל תְּכֵלֶת לְתֵת
עַל־הַמִּצְנֶפֶת מְלֻמָּעָה פֶּאֶשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיְהִי
צִלּוּהִי חוּטָא תְּכֵלֶתָא לְמַתָּן עַל מִצְנֶפֶתָא מְלַעֲלָא כְּמָא דִּי
פִקִּיד יִי יָת מֹשֶׁה: ס לֹא וְתַכְלֵל כְּלִיעֲבֹדֶת מִשְׁכַּן אֹהֶל
מוֹעֵד וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ: וְתַכְלֵל כְּלִיעֲבֹדֶת מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד
וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ:
וַיִּשְׁלִים כָּל פְּלִחָן מִשְׁכָּנָא מִשְׁכַּן זְמָנָא וַעֲבָדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
כְּכֹל דִּי פִקִּיד יִי יָת מֹשֶׁה בֶּן עֲבָדוּ: פ לֹא וַיָּבִיאוּ
אֶת־הַמִּשְׁכָּן אֶל־מִשְׁכָּה אֶת־הָאֹהֶל וְאֶת־כָּל־כְּלָיו קָרְסִיו
קָרְשָׁיו בְּרִיחָיו וְעַמֻּדָיו וְאֹדְנָיו: וַיָּבִיאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן
אֶל־מִשְׁכָּה אֶת־הָאֹהֶל וְאֶת־כָּל־כְּלָיו קָרְסִיו קָרְשָׁיו בְּרִיחָיו
וְעַמֻּדָיו וְאֹדְנָיו: וְאֵתִיאוּ יָת מִשְׁכָּנָא לְמִשְׁכָּה יָת מִשְׁכָּנָא
וְיָת כָּל מְנוּהִי פּוֹרְפוּהִי דְּפוּהִי עֲבָרוּהִי וְעַמּוּדוּהִי
וְסִמְכוּהִי: לֹא וְאֶת־מִכְסָּה עוֹרֹת הָאֵילִם הַמְּאֻדָּמִים
וְאֶת־מִכְסָּה עוֹרֹת הַתְּחָשִׁים וְאֵת פֶּרֶכֶת הַמִּקְשָׁד: וְאֶת־
מִכְסָּה עוֹרֹת הָאֵילִם הַמְּאֻדָּמִים וְאֶת־מִכְסָּה עוֹרֹת
הַתְּחָשִׁים וְאֵת פֶּרֶכֶת הַמִּקְשָׁד: וְיָת חוּפָּאָה מִשְׁכִּי דְּדִכְרִי

סִפְתָּה דִּי לַעֲבָרָא דְּאַפּוֹדָא מְלָגִיו: כ וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי טִבְעֹת
וְהָב וַיִּתְּנֵם עַל־שְׁתֵּי כְתָפֵת הָאָפֹד מְלֻמָּטָה מְמוֹל פְּנִי
לְעֻמַּת מַחְבְּרָתוֹ מִמַּעַל לְחֹשֶׁב הָאָפֹד: וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי
טִבְעֹת וְהָב וַיִּתְּנֵם עַל־שְׁתֵּי כְתָפֵת הָאָפֹד מְלֻמָּטָה מְמוֹל
פְּנִי לְעֻמַּת מַחְבְּרָתוֹ מִמַּעַל לְחֹשֶׁב הָאָפֹד: וַעֲבָדוּ תְרַמִּין
עֲזָרָן דְּהָב וַיְהַבְנוּ עַל תְּרַמִּין כְּתָפִי אֲפוֹדָא מְלָרַע
מִלְקָבֵל אֲפוּהִי לְקָבֵל בֵּית לופִי מַעְלִי לְהִמָּן אֲפוֹדָא:
כֹּה וַיִּרְכְּסוּ אֶת־הַחֹשֶׁן מִטִּבְעֹתָיו אֶל־טִבְעֹת הָאָפֹד
בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת לְהִיָּת עַל־חֹשֶׁב הָאָפֹד וְלֹא־יִזַּח הַחֹשֶׁן
מִעַל הָאָפֹד פֶּאֶשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיִּרְכְּסוּ
אֶת־הַחֹשֶׁן מִטִּבְעֹתָיו אֶל־טִבְעֹת הָאָפֹד בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת
לְהִיָּת עַל־חֹשֶׁב הָאָפֹד וְלֹא־יִזַּח הַחֹשֶׁן מִעַל הָאָפֹד פֶּאֶשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיִּתְּנוּ יָת חוּשְׁנָא מִצְנֶקֶתָה לְעֻזְקָתָא
דְּאַפּוֹדָא כְּחוּטָא דְּתַכְלֵתָא לְמַהֲרִי עַל הַמָּנָא אֲפוֹדָא וְלֹא
יִתְפָּרֵק חוּשְׁנָא מִעָלָיו אֲפוֹדָא כְּמָא דִּי פִקִּיד יִי יָת מֹשֶׁה: פ
שִׁישׁ כֹּה וַיַּעֲשׂ אֶת־מַעְיֵל הָאָפֹד מַעֲשֶׂה אֹרֵג כְּלִיל
תְּכֵלֶת: וַיַּעֲשׂ אֶת־מַעְיֵל הָאָפֹד מַעֲשֶׂה אֹרֵג כְּלִיל תְּכֵלֶת:
וַעֲבָד יָת מַעְיֵלָא דְּאַפּוֹדָא עוֹבֵד מְחִי גָמִיר תְּכֵלֶתָא:
כֹּה וּפִי־הַמַּעְיֵל כְּתוּבֹה כְּפִי תַחְרָא שְׁפָה לְפִיו סָבִיב לֹא
יִקְרַע: וּפִי־הַמַּעְיֵל כְּתוּבֹה כְּפִי תַחְרָא שְׁפָה לְפִיו סָבִיב לֹא
יִקְרַע: וּפּוּם מַעְיֵלָא כְּפִיל לְגוּהַ כְּפּוּם שְׁרִינְ תוֹרָא מִקָּר
לְפּוּמָה סְחוֹר סְחוֹר לֹא יִתְבָּע: כֹּה וַיַּעֲשׂוּ עַל־שׁוּלֵי
הַמַּעְיֵל רְמוּזֵי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מִשְׁוֹר:
וַיַּעֲשׂוּ עַל־שׁוּלֵי הַמַּעְיֵל רְמוּזֵי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי
מִשְׁוֹר: וַעֲבָדוּ עַל שְׁפּוּלֵי מַעְיֵלָא רְמוּזֵי תְּכֵלֶתָא וְאַרְגָּמָא
וְצִבֵּעַ וְהוֹרִי שְׁוִיר: כֹּה וַיַּעֲשׂוּ פְּעֻמָּנִי וְהָב טָהוֹר וַיִּתְּנוּ
אֶת־הַפְּעֻמָּנִים בְּתוֹךְ הָרְמוּזִים עַל־שׁוּלֵי הַמַּעְיֵל סָבִיב
בְּתוֹךְ הָרְמוּזִים: וַיַּעֲשׂוּ פְּעֻמָּנִי וְהָב טָהוֹר וַיִּתְּנוּ אֶת־
הַפְּעֻמָּנִים בְּתוֹךְ הָרְמוּזִים עַל־שׁוּלֵי הַמַּעְיֵל סָבִיב בְּתוֹךְ
הָרְמוּזִים: וַעֲבָדוּ זִגְא דְּהָב דְּכִי וַיְהִיב יָת זִגְא בְּגו רְמוּזֵי
עַל שְׁפּוּלֵי מַעְיֵלָא סְחוֹר סְחוֹר בְּגו רְמוּזֵי: כֹּה פְּעֻמָּן
וְרִמָּן פְּעֻמָּן וְרִמָּן עַל־שׁוּלֵי הַמַּעְיֵל סָבִיב לְשֵׁרֶת פֶּאֶשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פְּעֻמָּן וְרִמָּן פְּעֻמָּן וְרִמָּן עַל־שׁוּלֵי
הַמַּעְיֵל סָבִיב לְשֵׁרֶת פֶּאֶשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: זָגָא
וְרִמּוֹנָא זָגָא וְרִמּוֹנָא עַל שְׁפּוּלֵי מַעְיֵלָא סְחוֹר סְחוֹר
לְשִׁמְשָׁא כְּמָא דִּי פִקִּיד יִי יָת מֹשֶׁה: ס כֹּה וַיַּעֲשׂוּ

מסמקי וית חופאה משכי דססגונא וית פרקתא דפרסא:
 לה את־ארון הערת ואת־בדיו ואת הכפרת: את־ארון
 הערת ואת־בדיו ואת הכפרת: ית ארונא דסדודתא וית
 אריחיה וית כפרתא: לו את־השלחן את־כל־כליו ואת
 לחם הפנים: את־השלחן את־כל־כליו ואת לחם הפנים:
 ית פתורא ית כל מנוהי וית לחם אפיא: לו את־המנורה
 המורה את־נרתיה נרת המערכה ואת־כל־כליה ואת
 שמן המאור: את־המנורה המורה את־נרתיה נרת
 המערכה ואת־כל־כליה ואת שמן המאור: ית מנרתא
 דכיתא ית בוצינאה בוציני סדרא וית כל מנהא וית
 משחא דאנהרותא: לה ואת מנבח ההוב ואת שמן
 המשחה ואת קמרת הסמים ואת מסך פתח האהל:
 ואת מנבח ההוב ואת שמן המשחה ואת קמרת הסמים
 ואת מסך פתח האהל: וית מדבחא דדבכא וית משחא
 דרבוותא וית קטרת בוסמאי וית פרסא דתרע משכנא:
 לט את | מנבח הנחשת ואת־מכבר הנחשת אשר־לו
 את־בדיו ואת־כל־כליו את־הכיר ואת־כנו: את |
 מנבח הנחשת ואת־מכבר הנחשת אשר־לו את־בדיו
 ואת־כל־כליו את־הכיר ואת־כנו: ית מדבחא דנחשא וית
 סדרא דנחשא דילה ית אריחיה וית כל מנוהי ית פיורא
 וית בסיסה: מ את קלעי החצר את־עמדיה ואת־
 ארניה ואת־המסך לשער החצר את־מיתריו ויתדותיה
 ואת כל־כלי עבדת המשכן לאהל מועד: את קלעי
 החצר את־עמדיה ואת־ארניה ואת־המסך לשער החצר
 את־מיתריו ויתדותיה ואת כל־כלי עבדת המשכן לאהל
 מועד: ית סרדי דרומא ית עצמדהא וית סמקהא וית
 פרסא לתרע דרומא ית אטונגיה וסקהא וית כל מגי פלחן
 משכנא למשכן זמנא: מא את־בגדי השדר לשרת
 בקדש את־בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת־בגדי כניו
 לכהן: את־בגדי השדר לשרת בקדש את־בגדי הקדש
 לאהרן הכהן ואת־בגדי כניו לכהן: ית לבושי שמושא
 לשמשא בקדשא ית לבושי קדשא לאהרן כהנא וית
 לבושי כנוהי לשמשא: מב ככל אשר־צוה יהוה את־
 משה בן עשו בני ישראל את כל־העבדה: ככל
 אשר־צוה יהוה את־משה בן עשו בני ישראל את
 כל־העבדה: ככל די פקיד יי ית משה בן עבדו בני

ישראל ית כל פלחנא: מג וירא משה את־כל־המלאכה
 והנה עשו אותה כאשר צוה יהוה בן עשו ויברך אתם
 משה: וירא משה את־כל־המלאכה והנה עשו אותה
 כאשר צוה יהוה בן עשו ויברך אתם משה: ויחזא משה
 ית כל עבדתא וקא עבדו יתה כמא די פקיד יי בן עבדו
 ויברך יתהון משה: פ

שביע א וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה
 אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: ב ביום־
 החדש הראשון באחד לחדש תקים את־משכן אהל
 מועד: ביום־החדש הראשון באחד לחדש תקים את־
 משכן אהל מועד: ביום־א יקרא קדמאה בחד לנחמא
 תקים ית משכנא משכן זמנא: ג ושמת שם את ארון
 העדות וסכת על־הארץ את־הפרכת: ושמת שם את
 ארון העדות וסכת על־הארץ את־הפרכת: ותשוי ממן ית
 ארונא דסדודתא ותשל על ארונא ית פרקתא: ד והבאת
 את־השלחן וערכת את־ערכו והבאת את־המנורה
 והעלית את־נרתיה: והבאת את־השלחן וערכת את־
 ערכו והבאת את־המנורה והעלית את־נרתיה: ותעל ית
 פתורא ותסדר ית סדרא ותעל ית מנרתא ותדלק ית
 בוצינאה: ה ונתתה את־מנבח ההוב לקמרת לפני ארון
 הערת ושמת את־מסך הפתח למשכן: ונתתה את־
 מנבח ההוב לקמרת לפני ארון הערת ושמת את־מסך
 הפתח למשכן: ותמן ית מדבחא דדבכא לקמרת בוסמאי
 קדם ארונא דסדודתא ותשוי ית פרסא דתרעא למשכנא:
 ו ונתתה את מנבח העלה לפני פתח משכן אהל־
 מועד: ונתתה את מנבח העלה לפני פתח משכן אהל־
 מועד: ותמן ית מדבחא דעלמא קדם תרע משכנא משכן
 זמנא: ז ונתת את־הכיר בין־אהל מועד ובין המנבח
 ונתת שם מים: ונתת את־הכיר בין־אהל מועד ובין
 המנבח ונתת שם מים: ותמן ית פיורא בין משכן זמנא
 ובין מדבחא ותמן ממן מצי: ח ושמת את־החצר סביב
 ונתת את־מסך שער החצר: ושמת את־החצר סביב
 ונתת את־מסך שער החצר: ותשוי ית דרומא סחור סחור
 ותמן ית פרסא דתרע דרומא: ט ולקחת את־שמן
 המשחה ומשחת את־המשכן ואת־כל־אשר־בו
 וקדשת אתו ואת־כל־כליו ויהי קדש: ולקחת את־שמן

הַמִּשְׁחָה וּמִשְׁחַת אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וְקִדְשָׁתָהּ
 אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־בְּלִי וְהָיָה קֹדֶשׁ: וְתִסַּב יָת מִשְׁחָא דְרִבּוּתָא
 וְתִרְבִּי יָת מִשְׁכָּנָא וְיָת כָּל דִּי בָהּ וְתִקְדָּשׁ יְתָהּ וְיָת כָּל
 מְנוּהִי וְיִהִי קוֹדֶשׁא: וּמִשְׁחַת אֶת־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־
 כָּל־בְּלִי וְקִדְשָׁתָהּ אֶת־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ
 קִדְשִׁים: וּמִשְׁחַת אֶת־מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־בְּלִי וְקִדְשָׁתָהּ
 אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קִדְשִׁים: וְתִרְבִּי יָת מִדְּבָחָא
 דְעֻלְתָּא וְיָת כָּל מְנוּהִי וְתִקְדָּשׁ יָת מִדְּבָחָא וְיִהִי מִדְּבָחָא
 קֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין: יֵא וּמִשְׁחַת אֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כָּפֹּו וְקִדְשָׁתָהּ
 אֹתוֹ: וּמִשְׁחַת אֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כָּפֹּו וְקִדְשָׁתָהּ אֹתוֹ: וְתִרְבִּי יָת
 כִּיֹּרָא וְיָת בְּסִיסָהּ וְתִקְדָּשׁ יְתָהּ: יֵב וְהִקְרַבְתָּ אֶת־אֹהֶרֶן
 וְאֶת־בָּנָיו אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְרַחֲצֵת אֹתָם בַּמִּים:
 וְהִקְרַבְתָּ אֶת־אֹהֶרֶן וְאֶת־בָּנָיו אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְרַחֲצֵת
 אֹתָם בַּמִּים: וְתִקְרַב יָת אֶהְרֹן וְיָת בְּנוֹהִי לְתַרַע מִשְׁכָּן זִמְנָא
 וְתַסְחִי יְתֵהוּן בַּמֵּיָא: יֵב וְהִלַּבְשָׁתָהּ אֶת־אֹהֶרֶן אֶת
 הַקֹּדֶשׁ וּמִשְׁחַת אֹתוֹ וְקִדְשָׁתָהּ אֹתוֹ וְכֹהֵן לִי: וְהִלַּבְשָׁתָהּ
 אֶת־אֹהֶרֶן אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ וּמִשְׁחַת אֹתוֹ וְקִדְשָׁתָהּ אֹתוֹ וְכֹהֵן
 לִי: וְתִלְבַּשׁ יָת אֶהְרֹן יָת לְבוּשֵׁי קוֹדֶשׁא וְתִרְבִּי יְתָהּ
 וְתִקְדָּשׁ יְתָהּ וְיִשְׁמַשׁ קֹדְמִי: יֵב וְאֶת־בָּנָיו תִּקְרִיב
 וְהִלַּבְשָׁתָהּ אֹתָם בְּתִנּוּת: וְאֶת־בָּנָיו תִּקְרִיב וְהִלַּבְשָׁתָהּ אֹתָם
 בְּתִנּוּת: וְיָת בְּנוֹהִי תִקְרַב וְתִלְבַּשׁ יְתֵהוּן כְּתוּבִין:
 טו וּמִשְׁחַת אֹתָם כַּאֲשֶׁר מִשְׁחַת אֶת־אֲבִיהֶם וְכֹהֲנֵי לִי
 וְהָיְתָה לְהִיָּת לָהֶם מִשְׁחָתָם לְכַהֲנֵת עוֹלָם לְדֹרֹתָם:
 וּמִשְׁחַת אֹתָם כַּאֲשֶׁר מִשְׁחַת אֶת־אֲבִיהֶם וְכֹהֲנֵי לִי וְהָיְתָה
 לְהִיָּת לָהֶם מִשְׁחָתָם לְכַהֲנֵת עוֹלָם לְדֹרֹתָם: וְתִרְבִּי יְתֵהוּן
 כְּמָא דִּי רַבִּיתָא יָת אַבּוּהוֹן וְיִשְׁמָשׁוּן קֹדְמִי וְתִהִי לְמַהֲוִי
 לְהוֹן רִבּוּתֵהוּן לְכַהֲנֵת עֲלָם לְדִרְיֵהוּן: טז וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה
 כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ כֹּן עָשָׂה: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּכֹל
 אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ כֹּן עָשָׂה: וַעֲבַד מֹשֶׁה כָּל דִּי פִקִּיד
 יֵב יְתָהּ כֹּן עָבַד: ס ז וַיְהִי בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת
 בַּאֲחָד לַחֲדָשׁ הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן: וַיְהִי בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה
 הַשְּׁנִיָּת בַּאֲחָד לַחֲדָשׁ הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן: וְהָיָה בִּירְחָא קֹדְמָא
 בְּשִׁמְתָא תְּנִימָא בְּחַד לִירְחָא אֲתָקֵם מִשְׁכָּנָא: יח וַיָּקֵם מֹשֶׁה
 אֶת־הַמִּשְׁכָּן וַיִּתֵּן אֶת־אֲדָנָיו וַיִּשֶׁם וַיִּשֶׁם אֶת־קִרְשָׁיו וַיִּתֵּן
 אֶת־בְּרִיחָיו וַיָּקֵם אֶת־עַמּוּדָיו: וַיָּקֵם מֹשֶׁה אֶת־הַמִּשְׁכָּן
 וַיִּתֵּן אֶת־אֲדָנָיו וַיִּשֶׁם אֶת־קִרְשָׁיו וַיִּתֵּן אֶת־בְּרִיחָיו וַיָּקֵם

אֶת־עַמּוּדָיו: וַיָּקֵם מֹשֶ�ה יָת מִשְׁכָּנָא וַיִּהַב יָת סִמְכוּהִי וְשׁוּי
 יָת דְּפוּהִי וַיִּהַב יָת עַבְרוּהִי וַיָּקֵם יָת עַמּוּדוּהִי: יט וַיִּפְרֹשׁ
 אֶת־הָאֹהֶל עַל־הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׁם אֶת־מִכְסֵּה הָאֹהֶל עָלָיו
 מִלְּמַעְלָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיִּפְרֹשׁ אֶת־
 הָאֹהֶל עַל־הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׁם אֶת־מִכְסֵּה הָאֹהֶל עָלָיו מִלְּמַעְלָה
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיִּפְרֹשׁ יָת פָּרָסָא עַל מִשְׁכָּנָא
 וְשׁוּי יָת חוּפָאָה דְּמִשְׁכָּנָא עֲלוּהִי מִלְּעֵלָא כְּמָא דִּי פִקִּיד יֵב
 יָת מֹשֶׁה: ס כ וַיִּלָּחַץ וַיִּתֵּן אֶת־הָעֶרֶל אֶל־הָאָרֶץ וַיִּשֶׁם
 אֶת־הַכְּבִידִים עַל־הָאָרֶץ וַיִּתֵּן אֶת־הַכַּפְּפֹת עַל־הָאָרֶץ
 מִלְּמַעְלָה: וַיִּלָּחַץ וַיִּתֵּן אֶת־הָעֶרֶל אֶל־הָאָרֶץ וַיִּשֶׁם אֶת־
 הַכְּבִידִים עַל־הָאָרֶץ וַיִּתֵּן אֶת־הַכַּפְּפֹת עַל־הָאָרֶץ מִלְּמַעְלָה:
 וַיִּסְבִּיב וַיִּהַב יָת סִמְכוּתָא לְאֹרְזָא וְשׁוּי יָת אֲרִיחָא עַל
 אֹרְזָא וַיִּהַב יָת כַּפְּרָתָא עַל אֹרְזָא מִלְּעֵלָא: כא וַיָּבֵא
 אֶת־הָאָרֶץ אֶל־הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׁם אֶת פֶּרֶכַת הַמִּסְכָּד וַיִּסְדֹּךְ עַל
 אֹרֶן הָעֵדוּת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיָּבֵא אֶת־
 הָאָרֶץ אֶל־הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׁם אֶת פֶּרֶכַת הַמִּסְכָּד וַיִּסְדֹּךְ עַל אֹרֶן
 הָעֵדוּת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַאֲעַל יָת אֹרְזָא
 לְמִשְׁכָּנָא וְשׁוּי יָת פֶּרֶכְתָּא דְּפָרָסָא וַאֲעַל עַל אֹרְזָא
 דְּסִמְכוּתָא כְּמָא דִּי פִקִּיד יֵב יָת מֹשֶ�ה: ס כב וַיִּתֵּן אֶת־
 הַשְּׁלֵחָן בְּאֹהֶל מוֹעֵד עַל יָרֵךְ הַמִּשְׁכָּן צִפְנָה מִחוּץ
 לְפֶרֶכַת: וַיִּתֵּן אֶת־הַשְּׁלֵחָן בְּאֹהֶל מוֹעֵד עַל יָרֵךְ הַמִּשְׁכָּן
 צִפְנָה מִחוּץ לְפֶרֶכַת: וַיִּהַב יָת פְּתוּרָא בְּמִשְׁכָּן זִמְנָא עַל
 צִדָּא דְּמִשְׁכָּנָא צִפְנָא מִבְּרָא לְפֶרֶכְתָּא: כג וַיַּעֲרֹךְ עָלָיו
 עֵרֶךְ לֶחֶם לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶ�ה:
 וַיַּעֲרֹךְ עָלָיו עֵרֶךְ לֶחֶם לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶ�ה: וַסִּדֵּר עֲלוּהִי סִדּוּר דְּלֶחֶם קֳדָם יֵב כְּמָא דִּי פִקִּיד
 יֵב יָת מֹשֶ�ה: ס ד וַיִּשֶׁם אֶת־הַמְּנֹרָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד נֹכַח
 הַשְּׁלֵחָן עַל יָרֵךְ הַמִּשְׁכָּן נִגְבָּה: וַיִּשֶׁם אֶת־הַמְּנֹרָה בְּאֹהֶל
 מוֹעֵד נֹכַח הַשְּׁלֵחָן עַל יָרֵךְ הַמִּשְׁכָּן נִגְבָּה: וְשׁוּי יָת מְנֹרָתָא
 בְּמִשְׁכָּן זִמְנָא לְקַבֵּל פְּתוּרָא עַל צִדָּא דְּמִשְׁכָּנָא לְדְרוּמָא:
 כה וַיַּעַל הַנֹּרֹת לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶ�ה:
 וַיַּעַל הַנֹּרֹת לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶ�ה: וַאֲדַלֵּק
 בּוֹצִינְהָא קֳדָם יֵב כְּמָא דִּי פִקִּיד יֵב יָת מֹשֶ�ה: ס ו וַיִּשֶׁם
 אֶת־מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הַפֶּרֶכַת: וַיִּשֶׁם
 אֶת־מִזְבֵּחַ הַזֹּהֵב בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הַפֶּרֶכַת: וְשׁוּי יָת
 מִדְּבָחָא דְּדִקְבָא בְּמִשְׁכָּן זִמְנָא קֳדָם פֶּרֶכְתָּא: כז וַיִּקְמַר

עָלוּ קָמַרְת סָמִים כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיִּקְרָא
עָלוּ קָמַרְת סָמִים כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַאֲקָטֵר
עֲלוֹהֵי קָטֹרֶת בּוֹסְמִין כְּמָא דִּי פְקִיד יִי יְת מֹשֶׁה: ס
כח וַיִּשֶׁם אֶת־מִסְךְ הַפֶּתַח לְמִשְׁכָּן: וַיִּשֶׁם אֶת־מִסְךְ
הַפֶּתַח לְמִשְׁכָּן: וְשׂוּי יְת פֶּרְסָא דְתִרְעָא לְמִשְׁכָּנָא: כח וְאֵת
מִזְבֵּחַ הָעֹלָה שֵׁם פֶּתַח מִשְׁכָּן אֹהֶל־מוֹעֵד וַיַּעַל עָלוּ
אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַמִּנְחָה כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
וְאֵת מִזְבֵּחַ הָעֹלָה שֵׁם פֶּתַח מִשְׁכָּן אֹהֶל־מוֹעֵד וַיַּעַל עָלוּ
אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַמִּנְחָה כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְיֵת
מִדְבָּחָא דְעֻלְמָא שׂוּי בְּתִרְעָא מִשְׁכָּנָא מִשְׁכָּן זִמְנָא וְאִסְק
עֲלוֹהֵי יְת עֻלְמָא וְיֵת מִנְחָמָא כְּמָא דִּי פְקִיד יִי יְת מֹשֶ׈ה: ס
ל וַיִּשֶׁם אֶת־הַכִּיּוֹר בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן
שֵׁמֶה מַיִם לְרִחְצָה: וַיִּשֶׁם אֶת־הַכִּיּוֹר בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין
הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן שֵׁמֶה מַיִם לְרִחְצָה: וְשׂוּי יְת כִּיּוֹרָא בֵּין מִשְׁכָּן
זִמְנָא וּבֵין מִדְבָּחָא וַיִּהְיֶה תַּפְּן מִיָּא לְקַדּוּשׁ: לֹא וְרִחְצִי
מִמֶּנּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנֵי אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם:
וְרִחְצִי מִמֶּנּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנֵי אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם:
וַיִּקְדְּשׁוּן מִנֵּה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנוֹהֵי יְת יִדֵּיהֶן וְיֵת רַגְלֵיהֶן:
לכ בְּכָאֵם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּבִקְרֹבָתָם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּרְחֲצוּ
כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: בְּכָאֵם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד
וּבִקְרֹבָתָם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּרְחֲצוּ כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
בְּמַעַלְהוֹן לְמִשְׁכָּן זִמְנָא וּבִמְקָרְבָהוֹן לְמִדְבָּחָא וַיִּקְדְּשׁוּן
כְּמָא דִּי פְקִיד יִי יְת מֹשֶׁה: ס ל וַיִּקְּם אֶת־הַחֹצֵר סָבִיב
לְמִשְׁכָּן וְלַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן אֶת־מִסְךְ שַׁעַר הַחֹצֵר וַיְכַל מֹשֶׁה
אֶת־הַמִּלֻּאכָה: וַיִּקְּם אֶת־הַחֹצֵר סָבִיב לְמִשְׁכָּן וְלַמִּזְבֵּחַ
וַיִּתֵּן אֶת־מִסְךְ שַׁעַר הַחֹצֵר וַיְכַל מֹשֶׁה אֶת־הַמִּלֻּאכָה:
וְאָקֶם יְת דִּרְתָּא סְחוֹר סְחוֹר לְמִשְׁכָּנָא וְלַמִּדְבָּחָא וַיִּהְיֶה יְת
פֶּרְסָא דְתִרְעָא דִּרְתָּא וְשִׂיצִי מֹשֶׁה יְת עֲבִידָא: פ

מִפְטוֹר לֹא וַיְכַסּ הָעֵנָן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּכְבוֹד יְהוָה מָלָא
אֶת־הַמִּשְׁכָּן: וַיְכַסּ הָעֵנָן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּכְבוֹד יְהוָה מָלָא
אֶת־הַמִּשְׁכָּן: וַחֲפָא עֲנָנָא יְת מִשְׁכָּן זִמְנָא וַיִּקְרָא דִּי
אֶתְמַלִּי יְת מִשְׁכָּנָא: לֹא וְלֹא־יְכַל מֹשֶׁה לְבוֹא אֶל־אֹהֶל
מוֹעֵד כִּי־שָׁכֵן עָלוּ הָעֵנָן וּכְבוֹד יְהוָה מָלָא אֶת־
הַמִּשְׁכָּן: וְלֹא־יְכַל מֹשֶׁה לְבוֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־שָׁכֵן
עָלוּ הָעֵנָן וּכְבוֹד יְהוָה מָלָא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: וְלֹא יְכִיל מֹשֶׁה
לְמַעַל לְמִשְׁכָּן זִמְנָא אַרְי שָׂרָא עֲלוֹהֵי עֲנָנָא וַיִּקְרָא דִּי
אֶתְמַלִּי יְת מִשְׁכָּנָא: לֹא וּבִהַעֲלוֹת הָעֵנָן מַעַל הַמִּשְׁכָּן
יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם: וּבִהַעֲלוֹת הָעֵנָן מַעַל
הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם: וּבִהַעֲלוֹת הָעֵנָן מַעַל
עֲנָנָא מַעֲלוּי מִשְׁכָּנָא נְטִלִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מַסְלֵיָהוֹן:
לֹא וְאִם־לֹא יַעֲלֶה הָעֵנָן וְלֹא יִסְעוּ עַד־יוֹם הָעֲלֹתוֹ:
וְאִם־לֹא יַעֲלֶה הָעֵנָן וְלֹא יִסְעוּ עַד־יוֹם הָעֲלֹתוֹ: וְאִם לֹא
יִסְתַּלַּק עֲנָנָא וְלֹא נְטִלִין עַד יוֹמָא דְאַסְתַּלְקִיתָּהּ: לֹא כִי
עָנָן יְהוָה עַל־הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְלַיְלָה לֵילָה בּוֹ לְעִינֵי
כָל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מִסְעֵיהֶם: כִּי עָנָן יְהוָה עַל־הַמִּשְׁכָּן
יוֹמָם וְלַיְלָה לֵילָה בּוֹ לְעִינֵי כָל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־
מִסְעֵיהֶם: אַרְי עֲנָנָא יִקְרָא דִּי עַל מִשְׁכָּנָא בִּימָמָא וְחִיּוּ
אַשְׁתָּא הָרִי כְּלִילָא בֵּה לְעִינֵי כָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל
מַסְלֵיָהוֹן:

פ פ פ חֹצֵר חֹצֵר וְנִתְחַזַּק

צ"ב פְּסוּקִים, ב"ל כ"ל סימן. סכום פסוקי דספר "ואלה שמות":
אלף ומאתים ותשעה. א"ר ט סימן. וחציו "אלהים לא תקלל".
ופרשיותיו: ו"א, "אי זה בית אשר תבנו לי" סימן. וסדריו: כ"ט,
"ולילה ללילה יהיה רעת" סימן. ופרקיו: מ', "תורת ה' בלבו" סימן.
מנין הפתוחות: ס"ט, והסתומות נ"ט, הכל: קס"ד פרשיות, "ישלח
עורך מקדש ומציון יסעוד" סימן.

הפטרה לפרשת ויקהל במלכים א פרק ז

ז י וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיִּקַּח אֶת־חִירִים מִצֹּר: י בִּן־אִשָּׁה אַלְמָנָה הוּא מִמְּנֶה נִפְתָּלִי וְאָבִיו אִישִׁי־צָרִי חֲרָשׁ נְחֹשֶׁת
וַיְמַלֵּא אֶת־הַחֲכֵמָה וְאֶת־הַתְּבוּנָה וְאֶת־הַדַּעַת לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלָאכָה בְּנִחָשֶׁת וַיְבֹאֵא אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיַּעַשׂ
אֶת־כָּל־מְלָאכָתּוֹ: יא וַיַּצֵּר אֶת־שֵׁנֵי הָעַמּוּדִים נְחֹשֶׁת שְׁמֹנֶה עָשָׂר אַמָּה קוֹמַת הָעַמּוּד הָאֶחָד וְחוּט שְׁתֵּים־עָשָׂרָה
אַמָּה יֹסֵב אֶת־הָעַמּוּד הַשֵּׁנִי: יב וְשְׁתֵּי כְתָרֹת עָשָׂה לָתֵת עַל־רִאשֵׁי הָעַמּוּדִים מִצָּק נְחֹשֶׁת חֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכְּתֹרֶת
הָאֶחָת וְחֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכְּתֹרֶת הַשֵּׁנִית: יג שְׁכָבִים מַעֲשֶׂה שְׁכָבָה גְדִלִים מַעֲשֶׂה שְׂרָשְׁרוֹת לְכַתֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ
הָעַמּוּדִים שְׁכָעָה לְכַתֹּרֶת הָאֶחָת וְשְׁכָעָה לְכַתֹּרֶת הַשֵּׁנִית: יד וַיַּעַשׂ אֶת־הָעַמּוּדִים וְשְׁנֵי מַזְרִים סָבִיב עַל־הַשְּׁכָבָה

האחת לכסות את הכתרת אשר על ראש הרמנים וכן עשה לכתרת השנית: וכתרת אשר על ראש העמודים מעשה שישן פאולם ארבע אמות: וכתרת על שני העמודים גם מעשה מלפני המזבח אשר לעבר השכבה והרמנים מאתים טרים סביב על הכתרת השנית: ואולם את העמודים לאם ההיכל וקם את העמוד הימני ויקרא את שמו יכון וקם את העמוד השמאלי ויקרא את שמו בעז: ובעל ראש העמודים מעשה שישן ותתם מלאכת העמודים: ויעש את הים מוצק עשר באמה משפתו עד שפתו עגל | סביב וחמש באמה קומתו וקו שלשים באמה יסב אותו סביב: ופנקעים מתחת לשפתו | סביב סבבים אותו עשר באמה מקפים את הים סביב שני טורים הפקעים יצקים ביצקתו: והעמוד על שני עשר בקר שלשה פנים | צפונה ושלשה פנים | ימה ושלשה | פנים ונגבה ושלשה פנים מזרחה והים עליהם מלמעלה וכל אחריהם ביתה: ובעז טפח ושפתו כמעשה שפת כוס פרח שישן אלפים בת יכל:

הפטרה לפרשת פקודי במלכים א פרק ז

ז ונתשלם כל המלאכה אשר עשה המלך שלמה בית יהוה ויבא שלמה את קדשי | דוד אביו את הכסף ואת הזהב ואת הפלים נתן באצרות בית יהוה: ח «אז יקח שלמה את זקני ישראל את כל ראשי הממונות נשיאי האבות לבני ישראל אל המלך שלמה וירושלם להעלות את ארון ברית יהוה מעיר דוד היא ציון: ויפקדו אל המלך שלמה כל איש ישראל בנח האתנים בחג הוא החדש השביעי: ויבאו כל זקני ישראל וישאו הכהנים את הארון: ויעלו את ארון יהוה ואת אהל מועד ואת כל כלי הקדש אשר באהל ויעלו אותם הכהנים והלויים: והמלך שלמה וכל עדת ישראל הנועדים עליו אותו לפני הארון מזבחים צאן ובקר אשר לא יספרו ולא ימנו מרב: ויבאו הכהנים את ארון ברית יהוה אל מקומו אל דביר הבית אל הקדש הקדשים אל תחת כנפי הכרובים: ובי הכרובים פרשים כנפים אל מקום הארון ויסבו הכרובים על הארון ועל פדיו מלמעלה: והוא יראו הכרובים ויראו ראשי הכרובים מן הקדש על פני הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה: ט אין בארון רק שני לחות האבנים אשר הנה שם משה בחרב אשר ברת יהוה עסבני ישראל בצאתם מארץ מצרים: יויהי בצאת הכהנים מן הקדש והענן מלא את בית יהוה: יא ולא יוכלו הכהנים לעמוד לשרת מפני הענן כי מלא כבוד יהוה את בית יהוה: יב אז אמר שלמה יהוה אמר לשכן בערפל: «בנה בניתי בית וכל לך מקום לשבתך עולמים: יג ויסב המלך את פניו ויברך את כל קהל ישראל וכל קהל ישראל עמד: יד ויאמר ברוך יהוה אלהי ישראל אשר דבר בפיו את דוד אביו ויבדו מלא לאמר: טו מן היום אשר הוצאתי את עמי את ישראל ממצרים לא בחרתי בעיר מפל שבטי ישראל לבנות בית להיות שמי שם ואבחר בדרך להיות על עמי ישראל: יו ויהי עסלכב דוד אביו לבנות בית לשם יהוה אלהי ישראל: יז ויאמר יהוה אל דוד אביו יען אשר היה עסלכבך לבנות בית לשמי המיבית כי היה עסלכבך: יח רק אתה לא תבנה הבית כי אסבנד הוצא מחלציד הוא יבנה הבית לשמי: יט ויקם יהוה את דוד אשר דבר ואקם תחת דוד אביו ואשב | על כפא ישראל פאשר דבר יהוה ואבנה הבית לשם יהוה אלהי ישראל: כא ואשם שם מקום לארון אשר שם ברית יהוה אשר ברת עם אבותינו בהוציא אתם מארץ מצרים:

הפטרה לפרשת החודש ביחזקאל פרק מה

יב כה אמר אדני יהוה בראשון באחד לחדש תקח פרו כן בקר תמים וחטאת את המקדש: יג ולקח הכהן מן החטאת ונתן אל מזוזות הבית ואל ארבע פנות העזרה למזבח ועל מזוזת שער החצר הפנימית: יד וכן תעשה בשבעה בחדש מאיש שנה ומפתי וכפרתם את הבית: טו בראשון בארבעה עשר יום לחדש יהיה לכם הפסח חג שבעות ימים מצות יאכל: טז ועשה הנשיא ביום ההוא בעדו ובעד כל עם הארץ פר חטאת: טז ושבעת ימיה חג יעשה עולה ליהוה שבעת פרים ושבעת אילים תמימים ליום שבעת הימים וחטאת שעיר עזים ליום: טז ומנחה איפה לפר ואיפה לאיל יעשה ושמן הין לאיפה: טז בשביעי בחמשה עשר יום לחדש בחג יעשה כאלה

שָׁבַעַת הַיָּמִים כַּחֲמָאֵל כְּעֹלָה וְכַמְנָחָה וְכַשְּׁמֹן: **כו** » כִּהְיֵאמֹר אֲדֹנִי יְהוָה שֶׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קָדִים יְהוָה סָגֹר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִפְתָּח וּבַיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתָּח: **כז** וְכֹא הַנְּשִׂא דֶרֶךְ אֱלֹהִים הַשֹּׁעַר מִחוּץ וְעַמֹּד עַל־מִזְוֹת הַשֹּׁעַר וַעֲשׂוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־עֹלֹתוֹ וְאֶת־שְׁלֹמֹיו וְהִשְׁתַּחֲוּהוּ עַל־מִפְתָּן הַשֹּׁעַר וַיֵּצֵא וְהַשֹּׁעַר לֹא־יִסָּגֵר עַד־הָעֶרֶב: **כח** וְהִשְׁתַּחֲוּ עַם־הָאָרֶץ פָּתַח הַשֹּׁעַר הַהוּא בַּשַּׁבָּתוֹת וּבַחֲדָשִׁים לִפְנֵי יְהוָה: **כט** וְהָעֹלָה אֲשֶׁר־יִקְרַב הַנְּשִׂא לַיהוָה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת שֵׁשֶׁה כִּבְשִׁים תְּמִימִם וְאֵיל תְּמִים: **ל** וּמִנְחָה לֵאֵל וְלִכְבָּשִׁים מִנְחָה מִתַּת יָדוֹ וְשֶׁמֶן הֵין לֵאִיפָה: **לא** וּבַיּוֹם הַחֲדָשׁ כַּרְבִּי שֶׁשֶׁה כִּבְשִׁים וְשֵׁשֶׁת כִּבְשִׁים וְאֵיל תְּמִימִם יִהְיוּ: **לב** וְאִיפָה לֶפָר וְאִיפָה לֵאֵל יַעֲשֶׂה מִנְחָה וְלִכְבָּשִׁים כַּאֲשֶׁר תִּשְׁגִּי יָדוֹ וְשֶׁמֶן הֵין לֵאִיפָה: **לג** וּבִכְבֹּא הַנְּשִׂא דֶרֶךְ אֱלֹהִים הַשֹּׁעַר יָבֹא וְכִדְרָפוֹ יֵצֵא: **לד** וּבִכְבֹּא עַם־הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה בַּמּוֹעֲדִים הַכֹּא דֶרֶךְ שֶׁעַר צִפּוֹן לְהִשְׁתַּחֲוֹת יֵצֵא דֶרֶךְ־שֹׁעַר נֹגֵב וְהַכֹּא דֶרֶךְ־שֹׁעַר נֹגֵב יֵצֵא דֶרֶךְ־שֹׁעַר צִפּוֹנָה לֹא יָשׁוּב דֶּרֶךְ הַשֹּׁעַר אֲשֶׁר־כֹּא כֹּי כִּי נִכְחוּ יֵצֵא: **לה** וְהַנְּשִׂא בַּתּוֹכָם כְּבֹאֵם יָבֹא וּבְצִאתָם יֵצֵאוּ: **לו** וּבַחֲנִיָּם וּבְכַמֻּדִים תִּחְיֶה הַמִּנְחָה אִיפָה לֶפָר וְאִיפָה לֵאֵל וְלִכְבָּשִׁים מִתַּת יָדוֹ וְשֶׁמֶן הֵין לֵאִיפָה: **לז** וְכִי־יַעֲשֶׂה הַנְּשִׂא נִדְבָּה עֹלָה אוֹ־שְׁלָמִים נִדְבָּה לַיהוָה וּפְתַח לוֹ אֶת־הַשֹּׁעַר הַפְּנֵה קָדִים וַעֲשֶׂה אֶת־עֹלֹתוֹ וְאֶת־שְׁלֹמֹיו כַּאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת וַיֵּצֵא וְסָגֵר אֶת־הַשֹּׁעַר אַחֲרָי צֵאתוֹ: **לב** וְכִבְשֵׁי בְנֵי־שֹׁנָתוֹ תְּמִים תַּעֲשֶׂה עֹלָה לַיּוֹם לַיהוָה בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: **לג** וּמִנְחָה תַּעֲשֶׂה עָלָיו בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר שֵׁשֶׁת הָאִיפָה וְשֶׁמֶן שְׁלִישִׁית הֵין לָרֶם אֶת־הַפֶּלֶת מִנְחָה לַיהוָה חֲקוֹת עוֹלָם תְּמִיד: **לד** יַעֲשׂוּ אֶת־הַכִּבֹּשׁ וְאֶת־הַמִּנְחָה וְאֶת־הַשֶּׁמֶן בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר עֹלֹת תְּמִיד:

<< המשך מעמוד 15

רצון" שאחריו, מתוך חביבות מיוחדת⁴⁵.

ברכת האילנות

- במהלך חודש ניסן, לא לפני ולא אחרי⁴⁶, מברכים, הן אנשים והן נשים⁴⁷, את ברכת האילנות.
- מברכים רק על עצי פרי בשלב הפריחה⁴⁸, ויש להשתדל לברך על מקבץ של שני עצים לפחות⁴⁹. פוסקים רבים כתבו שאפשר לברך גם על עצים בשנות ערלה⁵⁰.
- לא מברכים, אפילו בלי שם ומלכות, על עץ שכבר הוציא פירות ואין בו פרחים⁵¹.
- אין איסור לברך את ברכת האילנות בשבת, אם כך הוא מנהג המקום⁵².
- מי שראה עץ פורח שראוי לברך עליו ולא בירך, יכול לברך ברכת האילנות בשם ומלכות בעת שיראה פעם נוספת עץ פורח הראוי לברכה⁵³.

בימי החול לא אומרים גם את מזמור "למנצח" (ב"אשרי ובא לציון"³⁸, בימי שני וחמישי לא אומרים לפני קריאת התורה "א-ל ארך אפים"³⁹, ובשבתות לא אומרים "אב הרחמים" לפני מוסף וכן לא אומרים "צדקתך" במנחה.

- בכל ימי החודש לא צמים, למעט חתן ביום חופתו ובכור בערב-פסח⁴⁰.

אמירת ה"נשיא"

- מראש חודש ניסן עד י"ג ניסן, קוראים את ה"נשיא" היומי בסיום תפילת שחרית [ובימים שמתפללים מוסף, אחרי מוסף⁴¹], לפני אמירת שיעור התהלים היומי⁴².
- אחרי אמירת ה"נשיא" אומרים [כולם, גם כוהנים ולויים⁴³] את תפילת "הי רצון" המופיעה בסידור. את ה"הי רצון" אומרים גם בשבת⁴⁴.
- מצווה לחזק את מנהג אמירת ה"נשיא" וה"הי

45. תורת מנחם תשמ"ט ח"ב עמ' 530.

46. 'שערי הלכה ומנהג' או"ח ח"א עמ' רכ. ברכי יוסף סי' רכו ס"ק ב. וראה

אנציקלופדיה תלמודית כרך ד עמ' שנה, ציון 98.

47. נסמן בשו"ע הקצר פרק פ"ז סי"א.

48. לקוטי-שיחות כרך כג עמ' 116 הערה 33.

49. כף-החיים סי' רכו ס"ק ב וקצות-השלחן בבדי-השלחן סי' סו ס"ק יח.

50. ראה הדעות בזה בהגדה של פסח 'חזון עובדיה' עמ' די.

51. 'ביאור סדר ברה"ל' עמ' 445.

52. ראה שו"ת יחווה-דעת ח"א סי' ב.

53. שו"ת מהר"ל (הישנות) סי' קמג. בבירור-הלכה סי' רכו (עמ' רט).

38. סידור אדמו"ר, לפני 'למנצח' זה.

39. 'התקשרות' גיליון שכת עמ' 18.

40. לוח כולל-חב"ד, משו"ע אדה"ו סי' תכט ס"ט.

41. 'שערי הלכה ומנהג' או"ח ח"ב עמ' עט.

42. ע"פ אג"ק אדמו"ר מהור"צ נ"ע ח"א עמ' שצ ורשימות היומן' עמ' שצז.

43. וראה 'אוצר מנהגי חב"ד' (ניסן-סיוון) עמ' ג.

44. היום-יום שם, ספר-המנהגים שם, לוח כולל-חב"ד. וראה 'אוצר מנהגי חב"ד' שם.

45. 'היום יום', ר"ח ניסן. ספר-המנהגים עמ' 36. וראה 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' ד-1.

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחה החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', כ"ד באדר	3:54	4:42	5:03	6:00	8:50	11:50	12:20	17:47.3	18:11
ש"ק, כ"ה באדר	3:53	4:40	5:02	5:59	8:49	11:50	12:20	17:48.1	18:12
א', כ"ו באדר	3:51	4:39	5:00	5:58	8:48	11:50	12:20	17:48.8	18:13
ב', כ"ז באדר	3:50	4:38	4:59	5:56	8:48	11:50	12:20	17:49.5	18:14
ג', כ"ח באדר	3:49	4:36	4:58	5:55	8:47	11:49	12:19	17:50.2	18:14
ד', כ"ט באדר	3:47	4:35	4:57	5:54	8:46	11:49	12:19	17:50.9	18:15
ה', א' בניסן	3:46	4:34	4:55	5:53	8:45	11:49	12:19	17:51.5	18:16
ו', ב' בניסן	3:44	4:32	4:54	5:51	8:44	11:48	12:19	17:52.3	18:16

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם כ"ד באדר ה'תשפ"ו – ב' בניסן ה'תשפ"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ד באדר	הל' שבת פרק ו-ח.	הל' עבודת כוכבים וחוקותיהם פרק ג.	מל"ת שכ.
ש"ק	כ"ה באדר	פרק ט-יא.	פרק ד.	מל"ת שכ.
א'	כ"ו באדר	פרק יב-יד.	פרק ה.	מל"ת שכב.
ב'	כ"ז באדר	פרק טו-יז.	פרק ו.	מל"ת שכב.
ג'	כ"ח באדר	פרק יח-כ.	פרק ז.	מל"ת שכא.
ד'	כ"ט באדר	פרק כא-כג.	פרק ח.	מל"ת שכא.
ה'	א' בניסן	פרק כד-כו.	פרק ט.	מ"ע קנה.
ו'	ב' בניסן	פרק כז-כט.	פרק י.	מ"ע קנה.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
ויקהל פקודי (החודש)	17:10	18:22	17:26	18:24	17:16	18:24	17:27	18:24
ויקרא	17:15	18:27	17:31	18:29	17:21	18:29	17:32	18:29

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעני** ע"ה **דייטש**